

takdim

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

H

amd; Âlemlerin Rabbi, yer, gök ve her ikisi arasında bulunanların Melik'i bütün noksanlıklardan münezze olan Allah'adır (c.c).

Bu sebeple bize yeni bir sayı daha neşretme imkânını bağışlayan Rabbimize ne kadar hamd-u sena etsek azdır. Bu sebeple bizler; bilinen ve bilinmeyen varlıkların adedince O'nu tesbih eder ve O'na hamd ederiz.

"Yedi gök, yeryüzü ve içinde bulunanlar; O'nu tesbih ederler. O'nu hamd ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur..."¹

Salât ve Selam; yaratılmışların en hayırlısı, muttakilerin imamı olan Hz. Peygamber'e, O'nun âline, yıldızlar mesabesindeki güzide ashabına ve onun sünnetini canları pahasına günümüze taşıyan mü'minlere olsun.

"Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamberi överler. Ey inananlar! Siz de O'nu övün, O'na salât ve selam getirin..."²

Kıymetli Okuyucular!

Dergimizin bu sayısında da, her biri birbirinden güzel ve faydalı olabilecek konulara yer verdik.

Talha SONSÖZ tarafından kaleme alınan 'Kârlı Bir Alışveriş' başlıklı makalede, Suheyb er-Rumi'nin hayatı ve hicreti ele alınıp günümüze uyarlanarak, Allah yolunda gerekirse dünyevi birçok değerın ayaklar altına alınması gerektiği hususu açıklanmaya çalışılmıştır.

Sağlık Köşesinde 'Omurga ve Bel Fıtığı' açıklanmaya çalışılırken, Fıkıh Köşesinde ise, 'İslam'da Gayr-i İslami Bayramları Kutlamanın Hükümü' konusu ele alınmıştır.

Ümmü Meryem adlı yazarımız tarafından ise, sahabe hayatından yapılan alıntılarla 'Hicret Edemeyenler' başlığı altında 'Allah Yolunda Hicret' konusu günümüze uyarlayarak ele alındı.

Müslim SERPİNHAN tarafından kaleme alınan 'Hz. İbrahim ve O'na Tabi Olanlarda Alınacak Örneklik - II' adlı makalede ise; Hz. İbrahim ve O'na tabi olan ailesinin (eşi Hacer ve oğlu İsmail) Allah (c.c)'ya karşı olan teslimiyet ve sadakatleri zikredilerek, özellikle tevhid mücadelesi yürüten günümüz davetçilerinin çıkarabileceği ders ve ibretler zikredilmeye çalışıldı.

Ebü'l-A'lâ el-Mevdûdî'nin 'İslam'ın Temelleri' adlı eserinden 'İslam ve Küfür' başlığı altında alıntılar yaparak, İslam ve Küfrün tanım ve mahiyetini okuyucularımızın istifadesine sunduk.

Bu sayımızda, günümüz Müslüman ebeveynlere çocuk eğitiminde yardımcı olması adına, Sâlim b. Mâdî'nin 'Otuz Adımda Çocuk Eğitimi' adlı eserinden 'Çocuk Eğitiminde Anne ve Babanın Önemi' adlı bölümünü de yayınlamakta fayda gördük

Ve her zaman olduğu gibi küçük kardeşlerimizi de bu sayımızda unutmayıp onlar için ayırdığımız Çocuk Köşesini de muhafaza ettik.

Hülasa;

Hiçbir zaman kâmil bir insan olduğumuzu ve işlerimizin kusursuz olduğunu zikretmedik. Bilakis beşer olmamız hasebiyle elbette hatalarımızın ve noksanlıklarımızın olacağını, bunlardan müstağni olmamızın mümkün olmadığını tekrar vurgulamak isteriz.

Noksanlıklarımızın bir kısmının, içerisinde bulunduğumuz şartların zorluğu ve imkânlarımızın kısıtlılığından da kaynaklandığının idrakinde olarak hatalarımız ve eksikliklerimiz hususunda bizleri adab-ı muaşeret çerçevesinde ikaz edecek, nasihat ve tavsiyelerde bulunacak kişilere şimdiden müteşekkirimiz.

"...Gücümün yettiği kadar ıslah etmekten başka bir isteğim yoktur. Başarım; ancak Allah'tadır. O'na tevekkül ettim ve O'na yöneliyorum." (Hud Suresi: 88)

Davamızın sonu âlemlerin Rabb'i olan Allah'a hamd etmektir.

¹ İsra Suresi: 44

² Ahzab Suresi: 56

الحمد لله

ÜÇ AYLIK DERGİ
Yıl: 1 Sayı: 4
Ekim - Kasım - Aralık

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Mustafa ÇELİK
Genel Yayın Yönetmeni
Mehmet ORUÇ

İdare Yeri:
Selahaddin Eyyubi Mahallesi
Urfa Yolu Bulvarı Tunç 2 Apartmanı
İç Kapı No: 6 Bağlar / Diyarbakır

Yayın Türü: Süreli Yayın

Mizanpaj - Grafik - Uygulama:

İletişim:

+90 536 787 64 48

hisbedergisi@gmail.com

hisbedergisi@hotmail.com

f t g+ hisbedergisi

Not:

Dergide yayımlanan yazıların
mesuliyeti tamamen yazarlarına aittir.

Dergideki yazılardan
kaynak gösterilmesi şartıyla
iktibas yapılabilir.

İçindekiler

18 Çocuk Eğitiminde Anne ve Babanın Önemi
Sâlim b. Mâdî

28 Cimrilik
Abdussamed İLHAN

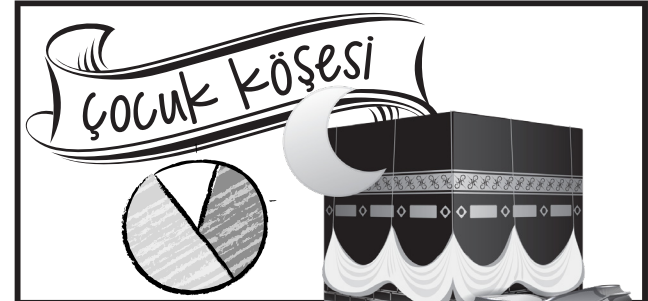
40 Gayr-i İslâmî Bayramları Kutlamanın Hükümü
FİKİH KÖŞESİ

22 Hz.İbrahim(a.s) ve O'na Tabi Olanlarda Alınacak Örneklik - II
Müslim SERPİNHAN

36 Aldanmış Bir Ömür | Şiir
Dicle ŞAFAK

46 HİSBE ÇOCUK

04 BAŞYAZI
HİSBE

26 OMURGA ve BEL FİTİĞİ NEDİR?
Davut KORKMAZ

46 İslam'ın Şartlarını Öğreniyorum
HİSBE ÇOCUK

08 İslam ve Küfür
Ebû'l-Alâ el-Mevdûdî

32 Hicret Edemeyenler
Ümmü MERVEM

48 Şimdi Dua Vakti
HİSBE ÇOCUK

14 Karlı Bir Alışveriş
Talha SONSÖZ

36 Günümüzde Bir İmtihan Aracı: Telefon
Abdulğani GÖNÜL

48 Şimdi Ezber Vakti
HİSBE ÇOCUK

BAŞYAZI

Hamd; kendisinden başka ilah bulunmayan Allah Celle Celaluhu'ya mahsustur.

Salât ve Selam; muttakilerin imamı, muvahhidlerin önderi, hatem'ul enbiya Hz. Muhammed Mustafa Aleyhisselam'a, Ehl-i beytine, ashabına ve takipçileri olan aziz mü'minlere olsun.

Günümüzde müslümanlar tarafından sık sık dile getirilen, münazara edilen ve gündemden düşürülmemeye çalışılan konulardan biri de, elbette müslümanlar arasındaki ihtilaf, tefrika ve bölünmüşlüktür.

Müslüman bireyler, İslami camialar, İslami sivil toplum kuruluşları ve hatta kimi zaman da politik liderlerin dilinden düşürmediği, panellerin, konferansların ve seminerlerin gündemini meşgul eden bu husus, elbette bütün Müslümanların özellikle günümüzde üzerinde durup çözmesi gerektiği önemli sorunlardan/konulardan biridir.

İtikadi, kültürel, siyasi, iktisadi ve askeri gibi hususlarda, tamamıyla sömürüye ve işgale maruz kalan, sürekli katledilen, iffeti kirlenilen ve yer altı yer üstü zenginliklerine el koyulan bir ümmet olarak, içerisinde düşmüş olduğumuz

bu durumu, sebep-sonuç ilişkisi içerisinde değerlendirdiğimizde, elbette önümüze çıkacak en büyük sebeplerden biri de, İslam âlemi olarak içerisinde düşmüş olduğumuz tefrika ve bölünmüşlüğümüz olacaktır.

Bu hakikat; iddiadan öte, Kur'an-i bir ifadedir: *"Sizin başınıza gelen musibet, sizin ellerinizle işlediklerinizden (kazandıklarınızdan) ötürüdür..."* (Şurâ Suresi: 30)

Nefislerimizden neş'et eden hastalıklar neticesinde, ellerimizle ve dillerimizle ortaya çıkarıp büyüttüğümüz, adım adım karış karış bütün İslam coğrafyasına yaydığımız tefrika illeti, bize; cehaleti, fakr-u zarureti, pejmürdeliği, küfrün işgalini kazandırmaktan ve üzerimize yağdırılan binlerce bombanın atılmasına vesile olmaktan öteye bir şey kazandırmamış ve İslam âlemini adeta, dipsiz kapkaranlık zillet kuyusunda kendisine uzanacak bir kurtarıcı eli gözetlemeye mahkûm etmiştir.

Akide, menhec, mezhep, meşrep, tarikat ve hareket olarak, içerisinde bulunduğumuz bölünmüşlüğümüzü sayisal olarak ifade etmeye çalışırsak, zannederek hiç kimse altından kalkamaz. Bizim burada değinmek istediğimiz konu da, bu değil zaten. Çünkü bu konu, üzerinde uzun uzun konuşulup müzakere ve münazara edilmesi gereken önemli konulardan biridir.

Peki, bizim burada zikretmek istediğimiz konu veya konular nedir?

Evvela; içerisinde bulunduğumuz bu illeti, bir bütün olarak ele alıp değerlendirmek, bunun sonuçlarını tahlil edip çözüm üretmek, birkaç sayfaya veya birkaç saate sığdırılacak bir konunun olmadığını belirtmek isteriz.

Biz burada, sadece üzerinde durulması gerektiğine inandığımız önemli birkaç noktaya değinerek, bu konudaki bakış açımızı ve durduğumuz yeri ifade etmeye çalışacağız.

Evet!

Bizim burada zikretmek istediğimiz konulardan biri, İslam âlemi olarak tepki vermemiz gereken hususun; ihtilaf mı, yoksa

tefrika mı olması gerektiğidir.

Bunu açıklamadan önce, bütün Müslümanlar bilmelidir ki, farklılıklarımız Yüce Rabbimizin iradesiyle gerçekleşen ilahi bir hükümdür. O dileseydi, muhakkak ki bizleri tek bir ümmet yapar ve aramızdaki farklılıkları ve ihtilafları ortadan kaldırırdı. Ancak O, kavradığımız ve kavrayamadığımız birçok hikmete binaen, bize bunu böyle uygun gördü.

Yüce Rabbimiz bu hakikati, kendi kelâmında şu ayet-i kerime ile ifade etmiştir:

"Rabbini dileseydi, kesinlikle bütün insanları bir tek ümmet yapardı. Oysa onlar ihtilaf edip duracaklardır." (Hud Suresi: 118)

Evet!

Yüce Rabbimiz, insanları; akli, ruhi ve bedeni olarak farklı farklı yaratmıştır.

Bunun haricinde; zekâda, idrakte, algılamada, duyguda, ilimde, tecrübeye, kültürde, coğrafyada, cinsiyette ve yaşta olan farklılıklar da ele alındığında; görüş, karar ve kanaatler başta olmak üzere, farklılığın ve ihtilafın kaçınılmaz bir gerçek olduğu, daha iyi anlaşılacaktır. Bu, hiç kimsenin kaçamayacağı ve reddedemeyeceği bir gerçektir.

Bu farklılıklara binaen, ortaya çıkan siyasi ve fıkhi ihtilafların, müspet ve menfi tarafları tahlil edildiğinde, kanaatimizce; bazı şartlar dâhilinde müspet tarafı daha ağır basmaktadır. Elbette bu kanaatimize, kısmen karşı çıkanlar olacaktır. Biz bu hususta, farklı bir bakış açısına sahip olan kardeşlerimizi hoş görmekteyiz. Bununla beraber kendilerine tavsiyemiz; bu konuyu asr-ı saadetten günümüze kadar; siyasi, askeri, iktisadi vb. anlamda içerisinde bulunan şartlar dâhilinde ve karşılaşılan sorunları, ihtiyaçları ve zaruretleri de göz önüne alarak, bir bütün şeklinde değerlendirip, duygusallıktan uzak ümmetçi bir yaklaşım içerisinde tahlil etmeye çalışmalarıdır.

Bizler, İslam âleminin bütün coğrafyalarında ve bütün zamanlarda karşılaştığı/karşılaşacağı sorunların çözümü ve ihtiyaçlarının karşılanması hususunda, ihtilafın bir ihtiyaç olduğunu ve bu ihtiyacın (ihtilafın) tefrikaya sebebiyet vermediği müddetçe, Rabbimizin bize lütfettiği nimetlerden biri olarak görülmesi gerektiği kanaatindeyiz.

Bununla ilgili olarak; gerek kevnî ayetlerden, gerekse siyer, selef-i salihin ve İslam tarihinden

onlarca delil/örnek mevcuttur.

"Mesele; sizin dediğiniz gibiyse, o vakit 'Yüce Rabbimizin zemmettiği ve şiddetle kaçınmamızı istediği ihtilafta neyin nesi oluyor?' diye" akıllara bir soru gelebilir.

Bu minvalde akıllara gelen ve gelebilecek sorulara şaşırıyoruz. Çünkü akıllara gelip zikredilebilecek bu türden soruların temeli, Kur'an'da geçen bir hakikate dayalıdır.

Bu hususta Yüce Allah, kendi kelimasında önceki kavimlerden olan ehl-i kitabı ve müşrikleri zikredip, onları bu davranışlardan ötürü kınamış ve bu yanlışa düşülmemesi hususunda bize ikazda bulunmuştur.

"Onlardan (olmayın) ki, dinlerini ayırıp öbek öbek (bölük bölük, fırka fırka) olmuşlardır. Her grup kendilerindekine (yanlarındakine) güvenmektedir (böbürlenmektevesevinmektedir)." (Rum Suresi: 32)

Bu ve benzeri ayet ve hadisler bulunmasına rağmen, ihtilafta müspet tarafın menfi tarafa nazaran daha ziyade olduğu tezini savunmamız, bu naslara muhalif olmamaktadır.

Şöyle ki;

Birincisi; ihtilafın sebep olduğu farklılıklar, fitrattan kaynaklanmaktadır.

İkincisi; bu, Yüce Rabbimizin yaratılmışlar için koyduğu bir kanundur.

Üçüncüsü; yukarıda da şerh bıraktığımız gibi, müspet tarafın menfi tarafa nazaran daha ziyade oluşu, bazı şartlar dâhilinde olduğu müddetindedir.

Örneğin; bu ihtilaf, lâfzî ve delaleti açık ve sabit, kat'i olan muhkem bir nass'a zıt/muhalif olmamalıdır.

Ayrıca bu ihtilaf, (bir şüpheye dayalı olarak) herhangi bir müslümanın kanını, malını ve iffetini/namusunu helal addedecek bir dereceye gelmeyip, Müslümanların bölünüp parça parça olmasına da sebebiyet vermemelidir. Böyle bir durum, ümmeti önüne alıp götürecek büyük bir fitne selinden başka bir şey de olmayacaktır.

Hülasa; bu şartları daha da ziyadeleştirebiliriz.

O vakit, bu ve benzeri şartlar dâhilinde ortaya çıkabilecek ihtilaf; akla akıl, tecrübeye tecrübe, fikre fikir, bilgiye bilgi ve güce güç katmak olacaktır. Siz isterseniz bunun adını içtihat, isterseniz de fikir yürütme bırakınız, fark etmez.

Bu kısa açıklamadan sonra, kanaatimizce biz

Müslümanların tepki vermesi gerektiği hususun, fitri farklılıktan veya sonradan sarfedilen çaba ve ödenen bedellerden kaynaklanan ve bazı şartlar dâhilinde ortaya çıkan ihtilaflara değil, dinimizce korunmaya alınan değerlerin çiğnenmesine, tekfire, bölünmeye, parçalanmaya, kalben ve bedenlen zıtlasıp kutuplaşmaya vesile olan tefrikaya olması gerektiği hakikati, daha iyi anlaşılmıştır. Reddedilmesi gereken bu hususun adı ihtilaf veya tefrika olması bir şeyi değiştirmez. Çünkü asıl hakikat; bu kavramlarda değil, bu kavramların mahiyetinde, kapsadığı veya pratikte ortaya koyduklarındadır.

Yaptığımız bu kısa açıklamadan sonra zikretmek istediğimiz bir diğer konuya gelince;

Biz Müslümanların kendi arasındaki ihtilafın, hangi sebepten kaynaklandığı ve hangi hususlarda olduğu durumu açıklanmadığı müddetçe, Müslümanların içerisinde bulunduğu tefrikadan kurtulup, birlik-beraberlik içerisinde olamayacağı gerçektir.

Daha açık bir ifade ile belirtmek gerekirse; biz Müslüman birey ve camiaların arasındaki ihtilaf hangi konulardadır. Akidede mi? Menhecte mi? Fıkıhta mı? Ahlakta mı? Kültürde mi? Ananelerde (örf, adet, gelenekte) mi? Yoksa aramızdaki ihtilaf, sadece nefislere dayalı olarak siyasi mi?

Bu sorulara doğru cevapların verilmesi, bizim doğru sonuca ulaşmamızı daha da kolaylaştıracaktır.

Birincisi; eğer aramızdaki ihtilaf, akidenin ana meselelerinde ve akideye taalluk eden hususlarda ise, bu sorunun olduğu yerde İslamın emrettiği şekilde bir vahdet ve birleşme mümkün değildir. Çünkü birey ve camiaların varlığının ana gayesi; tevhidi yaşamak ve yaşatmaktır. Tevhidin ayaklar altına alındığı bir yerde, tevhidi mücadele için gerekli görülen vahdetin dile getirilmesi söz konusu bile değildir. Ve şu unutulmamalıdır ki; sözlü ve fiili olarak tevhidi çizgiyi çiğneyen bir birey veya yapı ile tevhidi mücadele asla yapılamaz.

Hem nasıl yapılabilir ki! Bir tarafta bir söze ve fiile küfür veya şirk nitelendirmesi yapan bir kesim, diğer tarafta aynı sözü ve fiili, farz veya vacip olarak nitelendiren diğer bir kesim... Bu iki kesim arasında İslami bir vahdetin olması mümkün müdür?

Ya da reddetmekle mükellef olduğu bir kurumu veya şahsı reddeden bir kesim ile aynı

kurum veya şahsa itaati vacip gören iki kesim arasında İslami bir vahdet mümkün müdür? Asla!

Böyle bir vahdetin(!) İslami hiç bir dayanağı olmayacaktır.

Bu hususta örnekleri artırmak mümkündür. Ancak kanaatimizce zikrettiğimiz bu iki basit ve bariz örnekle bu kısım yeterince anlaşılmıştır.

Bu şekildeki iki yapı arasında ancak insani değerler noktasında şer'i ölçüler içerisinde bir yardımlaşma ve dayanışma mümkündür. Bu hususta bize en güzel örnek, Hilfu'l-Fudul'dur.

İkincisi; eğer aramızdaki ihtilaf, menhecte (metod) ise, bu iki (2) yönden ele alınmalıdır.

Birincisi; eğer takip edilen menhec, nasslara ve rabbani metoda taban tabana zıt ve muhalif ise, böyle bir birey veya yapı ile İslami bir vahdet yapmak asla mümkün değildir.

Bir kesim meşru bir hedefe ulaşmak için, nasslara mutabık meşru bir yolu ve vasıtaları tercih edip kullanırken, diğer kesim; meşru bir hedefe varmak için nasslara muhalif ve gayr-i meşru bir yolu ve vasıtaları kullanmayı tercih ediyorsa, aralarında vahdet nasıl olabilir ki?

Hedefe varmak için, birinin haram veya küfür olarak gördüğünü, diğer kesim helal addediyorsa, aralarında İslami bir vahdetin olması mümkün müdür? Asla!

Bu şekildeki iki yapı arasında da ancak Hilfu'l-Fudul olabilir.

İkincisi; her iki kesimde meşru bir hedefe varmak için nasslara mutabık olup meşru olan, ancak; farklı farklı olan iki ayrı yolu tercih ediyorsa, elbette bunlar arasında İslami bir vahdet mümkündür.

Biri; hedefe varmak için tebliğ ve daveti tercih ederken, diğeri hedefe varmak için cihadı tercih etmiştir.

Biri; hedefe varmak için siyasi ve kültürel eğitimi tercih ederken, diğeri hedefe varmak için ekonomik anlamda güçlenmeyi tercih etmiştir.

Bu hususta da örnekleri artırmak mümkündür. Ancak bu konu kanaatimizce iyice anlaşılmıştır.

Üçüncüsü; eğer aramızdaki ihtilaf fıkhi ise, yani; fıkıhta veya içtihatla ise, taassuptan ve ötekileştirmekten uzak durulduğu müddetçe, İslami bir vahdet mümkündür. Taassup ise, bu vahdetin gerçekleşmesini sürekli zorlaştıracak veya geciktirecektir.

Dördüncüsü; eğer aramızdaki ihtilaf, ahlakta veya ananeler (örf, adet, gelenek)deyse, İslami vahdetin gerçekleşmesi yine mümkündür. Her iki kesim de, birbirinin hukukuna riayet ettiği müddetçe, İslami bir vahdetin gerçekleşmesi çok kolay olacaktır. Yeter ki; ahlaki ve örfi değerler islamın kat'i olarak nehyettiği hususlar olmasın.

Beşincisi; eğer aramızdaki ihtilaf, siyasi ise; bu sadece nefislere tabi olup heva-hevesin peşinden gitmekle ortaya çıkan bir ihtilaftır ki, Yüce Rabbimiz böyle bir ihtilafı şiddetle nehyetmiştir.

Üzülerek söylemek gerekirse, günümüz Müslümanları arasındaki en büyük ihtilaf, tamamıyla kalbi hastalıklardan neş'et eden bu türden ihtilaflardır.

Makam ve mevki sevgisinden neş'et eden, hasedin ve enaniyet ile kibrin sirayet ettiği, siyasi endişelerin İslami endişelerin önüne geçtiği ve maslahat adı altında farzların açıkça çiğnendiği bir yerde, bırakın birlik ve beraberlik içerisinde olmayı, bu konunun ciddi anlamda ve samimi bir şekilde ele alınacağı bir ortamı bile oluşturmak mümkün değildir.

Ehl-i kitabın arasındaki ihtilaf ta, kalbi hastalıklardan dolayı değil miydi?

"Allah katında din, şüphesiz İslam'dır. Ancak, Kitap verilenler, kendilerine ilim geldikten sonra, aralarındaki ihtiras yüzünden ayrılığa düştüler..." (Al-i İmran Suresi: 19)

Ayrıca; liderlik sevdasında olan, alan hakimiyeti mücadelesinde bulunan, eleman sayısını artırma endişesi ile hareket eden, siyasi ve iktisadi alanı tek elde tutmaya çalışan yapılarla İslami bir vahdet gerçekleştirme arzusunda olmak, ütöpik bir iddiadan öte bir şey değildir.

Unutulmamalıdır ki; islamın emrettiği vahdet, güçler nispetince bedenlerin, kalplerin ve ruhların yan yana gelerek oluşturacağı birlik-beraberlik ve vahdettir.

Aksi halde bu gibi yapılarla, Yüce Rabbimizin *"Muhakkak ki Allah; kendi uğrunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf halinde savaşanları sever"* (Saff Suresi: 4) kelamında zikrettiği bir orduyu/yapıyı oluşturmak ve Hz. Peygamberin *"Mü'minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler."*

Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar" (Buhari) diye zikrettiği kardeşliği sağlamak, mümkün değildir.

Yukarıda kısaca zikrettiğimiz hususları göz ardı ederek, girişilecek her İslami vahdet girişimi, olumsuzlukla sonuçlanmaya mahkûmdur.

Bu hususta, gerek Sünni âlemi arasında, gerek Şii âlemi arasında, gerekse de Sünni ve Şii âlemi arasında tarih boyunca girilen ve olumsuzlukla sonuçlanan, onlarca ve belki de yüzlerce vahdet girişimi olmuştur. Bunu, yukarıda zikrettiğimiz hakikatleri göz ardı ederek, bir daha deneyip tecrübe etmek doğru olmamakla beraber, ancak zaman ve enerji kaybına sebebiyet verir.

O zaman biz Müslüman birey ve camialara düşen görev, duygusallığı bir tarafa bırakarak, vakıya (realiteye) uygun bir şekilde birlik-beraberlik arayışında bulunmak ve vahdet davetini dile getirmeden önce 'VAHDET, AMA NASIL?' sorusuna cevap bulmaktır.

Bu hususta doğru cevap bulunup ve bu cevaba mutabık bir şekilde hareket edildiği müddetçe, Yüce Rabbimizin Al-i İmran Suresi: 103. ayetinde zikrettiği *"Hep birlikte Allah'ın ipine (kitabına, dinine) sımsıkı sarılın. Parçalanıp ayrılmayın..."* emrine ittiba edilmiş olunup, birlik-beraberlik ve vahdete daha da yakınlaşmış olunacaktır.

Aksi halde, yıllardır süre gelip bir nakarat gibi dillerden düşmeyen Vahdete en büyük haksızlığı yapmış olacağız.

**Davamızın sonu
Âlemlerin Rabb'ine hamd etmektir.**

İSLÂM ve KÜFÜR

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
Ebü'l-A'lâ el-Mevdûdi

İslam İsmi Nereden Geliyor

Dünyada bütün dinler ya kurucusunun, ya da hangi millet veya kavmin içinden çıkmışsa, o milletin ve o kavmin adıyla anılırlar.

Mesela, Hristiyanlık adını İsa (Aleyhisselam)'ın Hristiyan'ca karşılığı olan Hristos'tan, Budizm kurucusu Mahatma Buda'dan, Zerdüş't dini kurucusu Zerdüş'ten Yudaizm (yahudilik) adını bu dinin ilk çıktığı yerdeki kavmin adı olan Yahuda'dan almışlardır. İslamiyet'in dışındaki diğer dinlerde de vaziyet aynıdır. Ancak İslam dininin herhangi bir şahıs veya kavimle münasebeti yoktur.

İslam kelimesi muayyen şahıs, kavim ve milletin malı olmadığından bu gibi şeylerle münasebet ifade etmez. Ne beşeri zihniyetin mahsulüdür, ne de belirli bir cemiyete mal edilebilir. İslam ilahi bir din olup, gayesi budinin halvehususiyetlerini insanlara işlemek ve bu hususiyetleri insanda meydana getirmektir.

İslam vasfı bir unvan olup bu vasıflara sahip olan

herkes, hangi ırka, cemiyete ve içtimai zümreye mensup olursa olsun müslümandır. Her devirde ve her çeşit halk arasında bu vasıflara sahip insanlar çıkmıştır, onların hepsi de müslümandırlar ve müslüman olacaklardır.

İslam Kelimesinin Manası

İslam Arapça bir kelimedir. Teslim olmak ve itaat etmek manasına gelir ki bu Allah'ü Teâla'nın emirlerine boyun eğip itaat etmeye dayanan bir din olmasından dolayı İslam dini denilmektedir.

İslam'ın Mahiyeti

Görülüyor ki dünyada her şey bir nizamı tabi tutulmuştur. Ay ve yıldızlar fevkalade bir nizamı uyuyor ve bunun zerre kadar dışına çıkamıyorlar. Dünyamız belirli bir hıza göre ona takdir edilmiş olan mihver üzerinde dönüyor. Su, hava, ışık, hararet hepsi bir kanuna tabidir. Nebatat, hayvanat ve maddeler belli bir kanuna itaat ederler ve aynı kanuna göre büyür, yaşar ve ölürlər.

Beşeri âlemde de tabii kanunlar oldukça aşikârdır. Mesela insan, belirli bir kanuna göre doğar, önceden kendisi için takdir edilmiş olan kanuna göre nefes alır; su, gıda, hararet ve ışık hâsıl eder.

Kalbinin çarpışı, kanının deveranı, nefes alışması aynı nizamı tabidir. Onun beyni, midesi, ciğeri, sinir ve damarları, el, ayak, dil, gözler, kulaklar ve burun velhasıl cisminin her kısmı vazifelendirildiği şekilde çalışır ve her biri önceden kendileri için hazırlanmış tertiplere göre idare edilirler.

Kâinatı çevreleyen en ufak zerreten gökyüzündeki yıldızlara kadar her şeyi idare eden muhteşem nizam; kâinatın yaratıcısı ve idare edicisi olan büyük hâkimin kanun ve nizamıdır. Bütün kâinat ve içindeki

her şey o büyük hâkimin kanunlarına itaat ederler, o bakımdan bütün kâinatın dini İslam'dır; çünkü önceden belirttiğimiz gibi, İslam Allah'ü Teâlâ'ya itaat edip teslim olmaktır. Onun için güneş, ay, yıldızlar hep müslümandırlar. Dünya, hava, su, ışık, ağaçlar, taşlar ve hayvanlar da müslümandır. Hatta Allah'ü Teâlâ'ya inanmayı reddeden ve Allah'tan başkasına tapan kimse bile fitraten müslümandır. Çünkü onun doğuşu, hayatı ve ölümü Allah'ın kanununu takip eder, vücudunun her uzvu en küçük dokusuna kadar Allah'ü Teâlâ'nın takdirine göre hareket eder, o bakımdan müslümandır. Hatta Allah'ı inkâr eden ve ona şirk koşan dili bile fitraten müslümandır.

Allah'tan başkasına boyun eğen kafası ve cehaleti sebebiyle Allah'tan başka tanrılara sevgi ve huşu besleyen kalbi dahi müslümandır; çünkü onların hepsi ilahi nizamı bağlıdır, onun kanun ve hükümlerine göre idare olunurlar.

Şimdi meseleyi başka yönden inceleyelim. İnsanoğlunun hayatında iki ayrı safha vardır. Birincisi kendini tamamıyla ilahi nizam içinde bulduğu âlemdir. Ondan bir adım dahi uzaklaşamaz ve hiçbir şekilde kaçınmaz. Bütün diğer mahlûkat gibi tamamıyla "ilahi kanunların" hükmü altında olup onu takip etmektedir.

İkinci safhada ise, insanoğluna fikir ve idrak bahşedilmiştir; düşünce ve muhakeme, kabul veya reddetme, benimseme veya benimsememe kudretine sahiptir. Seçtiği hayat tarzında herhangi

bir yolu benimsemede hürdür, istediği itikadı kabul edebilir ve beğendiği herhangi bir ideolojiye göre hayatını düzenleyebilir, ona serbest irade verilmiştir. Kendi hayat yolunu çizmeye muktedirdir. Bu ikinci safhada ona diğer mahlûkatın aksine düşünce, seçme ve hareket serbestisi verilmiştir. Bu her iki safhada insan hayatında beraber ve açıkça bulunur.

Birinci safhada, insanoğlu bütün diğer mahlûkat gibi doğuştan müslümandır. Allah'ü Teâlâ'nın emirlerine itaat eder ve böyle olmak durumundadır.

İkinci safhada ise, müslüman olmak veya reddetmek hususunda hürdür, tercih yapabilme salahiyetine sahiptir ve bu hakkın kullanılması sonucu, insanoğlu müslümanlar ve münkirler diye iki ayrı gruba ayrılırlar. Yaratıcısını kabul etmek, onu mutlak hâkimi olarak tanımak, kanun ve emirlerine samimiyetle ve canı gönülden boyun eğmek; Allah tarafından hayat için insana tebliğ edilen prensipleri takip etmek yolunu seçen kimse tam manasıyla müslüman olur. Çünkü kendisine tercih yapabilme salahiyeti verilen kimse Allah'ü Teâlâ'ya şuurla itaate karar vermesiyle, İslam'daki tekâmüle erişmiş olur.

Artık bütün varlığıyla Allah'ü Teâlâ'ya boyun eğerek hale gelmiş ve şahsiyetindeki muvazenesizlik giderilmiştir. O şimdi tam bir müslümandır ve onun İslamiyeti tam bir İslamiyettir. Şimdiye kadar gayri ihtiyarı olarak itaat ettiğine şimdi şuurla teslim olmaktadır. Şimdiye kadar bilmeden itaat etmekte olduğu sahibine, şimdi şuurla bağlanmış bulunmaktadır.

Şimdiki bilgisi tamdır, çünkü ona öğrenmek ve öğretmek kudretini bahşeden mutlak varlığı bilmektedir. Muhakeme ve idraki eşit olarak teraziye yerleştirilmiştir. Çünkü ona düşünce ve muhakeme kabiliyeti bahşeden varlığa, doğru yolu görerek, şuurla itaat kararı vermiş bulunmaktadır. Dili de Hakk'a kavuşmuştur, çünkü ona konuşma kabiliyeti veren sahibini kabul ederek itiraf etmektedir.

Artık onun bütün varlığında hakikat vücut bulmuştur, çünkü iradi veya gayri iradi olarak bütün hayat âlemlerinde, kâinatın tek ve mutlak sahibi olan Allah'ü Teâlâ'nın kanunlarına itaat etmektedir.

Bütünyle kâinatın boyun eğdiğine teslim olduğundan artık o kâinatla barış içindedir. Böylece bu insan Allah'ü Teâlâ'nın dünyadaki temsilcisidir.

Küfrün Mahiyeti

Yukarıda tarif edilen insan tipine karşılık, doğuştan müslüman olmasına ve gayri iradi olarak bütün hayatı boyunca bu şekilde kalmasına rağmen sahibi ve yaratıcısı Allah'ü Teâlâ'yı tanımak için muhakeme, idrak ve sezgi kabiliyetlerini kullanmayan başka tip bir insan vardır. Bunlara münkir veya kâfir denir.

Küfür "örtmek", "gizlemek" manasına gelir ki, nefsinde fitraten mevcut olan ve ruhunda muhafaza edilen bir şeyi saklaması sebebiyle Allah'ı inkâr eden kimse kâfir olur. Çünkü nefis, insiyaki olarak İslam'a

tabidir. Bütün vücudu, ruhu ve saçının her teline kadar o insiyaka tabi olur. Canlı ve cansız varlıkların her biri ve her parçası İslam'a göre hareket eder ve kendilerine ayrılmış olan vazifeleri yerine getirirler. Fakat bu yaratanını inkâr eden kimselerin görüşü bulanık hale gelmiş, idraki sisle kaplanmış ve açıkta olan şeyleri dahi göremez olmuştur. Kendi nefsi gözlerinden saklı kalmış olup, o nefsi tamamıyla idrakten mahrum olarak hareket etmekte ve düşünmektedir.

Şimdi anlaşıyor ki bu tip insan hak yolunu kaybederek kâfir olmuş ve büyük bir zulmet içine düşmüştür.

Küfrün Zararları

Küfür bir nevi cehalet, hem de kelimenin tam manasıyla bir cehalettir. Kâinatın sahibi ve yaratıcısı olan Allah'ü Teâla'yı bilememekten daha büyük cehalet ne olabilir?

Bir kimse tabiatın şahane manzarasını, aralıksız işleyen harika mekanizmayı, kâinatın her köşesinde kendini gösteren eşsiz modeli görebilir.

Fakat bu muazzam teşkilatı görmesine rağmen onu meydana getiren ve idare edenin kim olduğunu bilmez. Mükemmel bir surette işleyen ve şayanı hayret bir organizma olan vücuduna bakar; fakat bu varlığı meydana getiren kudreti; bu mekanizmayı çizen ve imal eden mimarı; karbon, demir, kalsiyum, sodyum gibi maddelerden eşsiz bir hayat yaratanın kim olduğunu anlayamaz. Kâinattaki kusursuz plana şahit olur, fakat o planı hazırlayanı göremez; işlemedeki ahenk ve letafeti görür fakat işletenini asla. Tabiatın akla hayret veren modelini müşahade eder, fakat o modeli çizeni bilemez.

Kâinatın içinde olup, kendi çevresinde bulunan her türlü ilim ve hikmet, matematik, mühendislik, plan ve hizmetle ilgili hünerlerin tezahürlerini görür; fakat bu uçsuz bucaksız kâinatı halkeden varlığa karşı gözlerini yummaktadır. Bu muhteşem hakikate karşı gözlerini yuman kimsenin hakiki bilgi görüşüne varmasına imkân var mıdır? Böyle bir kimseye hakikat ve bilgi hazinesi açık kalabilir mi? Baştan yanlış başladığı için, doğru yol ona kapalı kalacaktır. Fen ve sanattaki gayretleri ne olursa olsun, hakikat ve bilgi ışığı ona asla ulaşamayacaktır; o karanlıkta yürüyecek ve cehalet kasvetinin içine düşecektir.

Küfür aynı zamanda bir zulüm, hem de zulümlerin en fecisidir. Zulüm nedir biliyor musunuz?

Zulüm, her türlü kuvvet ve kudretin gaddarca kullanılmasıdır, eğer herhangi bir şeyi kendi hakiki varlığına, fitri kabiliyetine karşı zorlarsanız o iş baştanbaşa zulümdür.

Yaratıcısı olan Allah'ü Teâla'ya karşı kâinatın itaatini görmüş bulunuyoruz. İtaat, ilahi irade ve kanuna göre mevcudiyetine devam; "daha açık bir ifadeyle" müslüman olmak, onların aslı varlıkları icabıdır.

İnsandan başka varlıkların ilahi iradeyi mutlaka yerine getirmesi, fitratı icabı olmasına rağmen; Allah'ü Teâla insana onların çok üstünde bir kudret vermiş bulunmaktadır. Allah'a karşı itaatsizlikte bulunan ve küfre sapan kimse en büyük adaletsizliği yapmış olur. Çünkü bütün vücut, zekâ ve kuvvetini tabiatın seyrine karşı isyan ve itaatsizlik için alet olarak kullanmaktadır. Kafasını Allah'tan başka tanrılar önünde eğmek için zorlamaktadır. Sahip olduğu kuvveti ve üzerinde hüküm sürdüğü herşeyi Allah'ü Teâla'nın sarih iradesine karşı kullanmakta ve böylece bir zulüm tahtı kurmaktadır. Dünyada herşeyi istismar eden ve onları tabiat ve adaleti saymayan istikamete gitmeye zorlayan bu kimsenin yaptığından daha adaletsiz ve daha büyük zalimlik olur mu?

Küfür sadece zulüm değil, en azından nankörlük ve isyandır, eğer düşünersek insanoğlunun aslı nedir; ne gibi bir kuvvet ve kudrete sahiptir? Aklının, kalbinin, ruhunun ve vücudunun bütün kısımlarının yaratıcısı kendisi mi, yoksa Allah'ü Teâla mıdır? Kâinatı ve içinde bulunan herşeyi yaratan o mudur, yoksa Halık-ı Azzam mı?

İnsanoğluna, hizmet için her türlü kuvvet ve enerjiyi fiile sevk eden kimdir, omu Allah mı?

Herşey yalnız ve yalnız Allah'ü Teâla tarafından yaratılmış olduğuna göre, o zaman onlar kimin malıdır ve onların hakiki sahibi kimdir? Mutlak ve meşru hâkimi kimdir? Pek tabii olarak Allah'ü Teâla'dan başkası değildir. Yaratıcı, sahip ve mutlak hâkimi O olduğuna göre, O'nun yarattığını O'nun emirlerine karşı kullanan, aklın Allah'a karşı düşünmeye sevk eden ve çeşitli kabiliyetlerini mutlak hâkimin iradesine karşı kullanan insandan

daha asi ne olabilir?

Bir hizmetkâr, efendisine vefasızlık etse ona sadakatsiz dersiniz.

Bir subay, devlete karşı sadakatsizlik gösterse onu vatan hainliğiyle suçlarsınız. Bir kimse iyilik gördüğü şahsa karşı hilekârlık yapsa onun nankör olduğuna hüküm verirsiniz de, bir münkirin küfre sapmak suretiyle işlediği cürmü, bu hiyanet, bu nankörlük ve bu isyan ile mukayese edebilir misiniz?

Eğer bir insan başka bir insana ihsanda bulunuyorsa, bu ihsanın esas kaynağı kimdir?

İnsanoğlunun dünyadaki üstünlüğünü kim sağlamıştır?

Velhasıl insanlara bu kuvvet ve kudret Allah'ü Teâla tarafından bahşedilmiştir.

Dünyada insan en fazla ebeveynine karşı borçludur, fakat ebeveyninin kalbini çocuk sevgisiyle dolduran kimdir? Bir anneye çocuğuna bakmak, beslemek ve onu himaye etmek kudret ve isteğini bahşeden kimdir?

Çocuklarının huzur ve refahını sağlamak için ellerinden geleni yapmak hevesini ebeveyne ilham eden kimdir? Bir an düşünmek, insana en büyük yardımın Allah'ü Teâla'dan geldiğini ortaya koyacaktır. Yaratıcısı, sahibi, besleyeni ve geçimini sağlayan O olduğu gibi, hakiki sultanı ve mutlak hâkimi de hep Allah'ü Teâla'dır.

Buna rağmen eğer insan hakiki sahibi ve mutlak hâkimine karşı inkâr ve itaatsizlikte bulunursa bundan daha beter küfür, nankörlük ve isyan olabilir mi?

İnsanın küfre sapmak suretiyle Hak Teâla'ya karşı herhangi bir zararda bulunabileceği asla zannedilemez. Bu uçsuz bucaksız kâinata nazaran bir bilye kadar küçük olan dünya yüzünde, cüz'î bir zerre büyüklüğünde bulunan insanın, kâinatın sahip ve yaratıcısına ne gibi bir zararı dokunabilir?

O sahip ki uçsuz bucaksız mülkünde, en hassas dürbünlerle dahi tespit edilebilecek hudutlar yoktur. O sahip ki emrinde olan arş, güneş, ay gibi semavi parçaları ufacık bir bilye gibi çevirebilme kudretindedir. Ve O sahip ki bütün kâinata tek başına malik olmak gibi muazzam bir zenginliktedir, O'na herkes muhtaçtır. Fakat O'nun hiç bir şeye ihtiyacı yoktur. İnsanoğlunun isyanı O'na hiçbir zarar veremez, ancak böyle hareket eden bir kimse kendisi için bir akıbet hazırlar.

Bu isyan ve hakikati inkârın kaçınılmaz neticesi; hayat tasavvurlarında hüsrana uğramak olacaktır. Böyle bir asi, hakiki bilgi ve ilhamın yolunu asla bulamayacaktır. Çünkü kendi yaratanını keşfedemeyen, hiçbir hakikati keşfedemez. Böyle bir insanın muhakeme ve idraki fesat yoluna sapsa olur, çünkü yaratanını bilmemek günahını işleyen mantık, hayat yolunu aydınlatamaz.

Böyle bir adam hayatındaki bütün işlerde

başarısızlıkla karşılaşacaktır. Ahlaki, medeni ve sosyal hayatı ile siyasi ve aile hayatı dahi berbat olacaktır. Bu dünyada fesat ve huzursuzluğu yayacaktır. Kan akıtacak, başkalarının hakkını ihlal edecek, başkalarına zulüm edecektir. Sapık fikirleri ve ihtirası, bulanık görüşü ve değerleri yanlış ölçen terazisi ve kötü faaliyetleri onu ve çevresindekilerin hayatını tatsız hale sokar. Böyle bir adam dünyadaki denge ve istikrarı bozar, ahirette ise kendi fitratına, kudretine ve imkânlarına karşı işlemiş olduğu cürümlerden dolayı suçlu tutulur. Vücudunun her uzvu -beyni, gözleri, kulakları, eli, ayakları- yapmış olduğu adaletsizlik ve gaddarlıktan dolayı ondan davacı olurlar. Varlığının her dokusu, huzuru Rabb'ül Âleminde aleyhinde şهادette bulunacaklardır.

Adaletin mutlak kaynağı olan Allah'ü Teâla, ona layık olduğu en ağır cezayı verecektir. Küfrün bedbaht akıbeti budur, hem bu dünyada, hem de ahirette insanları mutlak surette başarısızlık ve çıkmaza sürükleyecektir.

İslam'ın Nimetleri

Küfrün kötülüklerini ve mahzurlarını inceledikten sonra, şimdi de İslam'ın nimetlerine göz atalım.

Dünya ve kendi küçük âlemimizde, ilahi kudretin sayısız tezahürlerine şahit olursunuz. Değiştirilmesi mümkün olmayan ilahi kanuna göre ve aralıksız çalışan eşsiz nizamla bağlı olan bu muazzam kâinat, onu yaratan ve idare eden sonsuz kuvvet, bilgi ve imkânlarla sahip olan bir kudret olarak bulunduğu başlı başına bir delil teşkil etmektedir. Ondaki hikmet en olgunlaşmış olanıdır. Ona hiçbir şey itaatsizlik edemez. Bu âlemde insan için -diğer şeylerde olduğu gibi- O'na itaat etmek tabii yaradılışı icabıdır. İnsan O'nun kanunlarına, gece ve gündüz gayri ihtiyari olarak uymaktadır, çünkü bu kanunlara karşı geldiği an ölüm ve mahva uğrar.

Mamafih Allah'ü Teâla, insanoğluna bahşetmiş olduğu bilgi edinme ehliyeti ve doğruyu eğriden ayırmak için düşünüp mukayese etmek kabiliyeti yanında, ona belirli ölçüde, hareket ve irade serbestisini de lütfetmiştir. İnsan için hakiki imtihan bu serbesti içinde mevcuttur, bilgisi, zekâsı, fark ayırma kudreti, irade ve hürriyeti hep bu çerçevede içinde denenmektedir. Zor kullanmak denemenin esas gayesini bozacağından, bu muhakeme ve imtihanda insan herhangi bir istikamette zorlanmamaktadır. Pek tabii olarak herhangi bir imtihanda, suallere muayyen cevaplar yazmaya zorlarsanız, o imtihanın bir faydası olmaz.

Ancak suallere kendi bilgi ve anlayışınıza göre serbestçe cevap vermeye müsaade ederseniz, değeriniz tam manasıyla anlaşılabilir. Cevabınız doğru ise imtihanı kazanır ve ilerdeki gelişmelere aday olursunuz. Eğer cevabınız yanlış ise o vakit başarısızlığınız gelecekteki gelişmeleri engelleyecektir. Dünyada insanın karşılaştığı vaziyet

aynen budur. Allah'ü Teâla ona, İslam ve küfür yollarından birini uygun bulmak ve istediği hayat tarzını seçmekte hür kalabilmek üzere hareket ve irade serbestisi vermiştir.

Şimdi bir tarafta kendi fitratını ve kâinatı anlayamayan bir adam vardır; hakiki sahibini tanımakta ve onun özelliklerini bilmekte hataya düşmekte, itaatsizlik ve isyan yolunu takip ederek hüviyeti kullanmaktadır. Böyle bir adam bilgi, zekâ, vazife ve şuur imtihanını kaybetmiş demektir. Standart bir seviyeye ulaşmayı becerememiş olup, yukarıda bahsi geçenden daha fazla bir nasibe layık bulunmamaktadır.

Diğer tarafta, imtihandan başarı ile çıkan başka bir kimse vardır. Bilgi ve zekâsını hatasız şekilde kullanıp yaratıcısını tanır ve O'na iman eder, hiç bir zorlamaya tabi olmadan Allah'ü Teâla'ya ibadet yolunu tercih eder.

Hakkı batıldan ayırmak hususunda hataya düşmez ve kötüye doğru uzanabilme kudretine sahip olmasına rağmen, hak yolunda yürümeyi tercih eder. Kendi fitratını anlar ve tabiatın kanun ve realitelerini idrak eder. İsteddiği hayat şeklini benimseyebilme hüviyet ve kudretine sahip bulunmasına rağmen, yaratanına itaat ve sadakati benimser. İmtihani kazanmıştır, çünkü zekâ ve kabiliyetlerini yerli yerinde kullanmıştır. Gözlerini hakikati görmek için, kulaklarını doğruyu işitmek için, zekâsını doğru fikre sahip olmak için kullanmış ve böylece seçmiş olduğu hak yoluna bütün kalbi ve ruhuyla bağlanmış bulunmaktadır.

Doğruyu tercih eder, hakkı görür, sahip ve yaratıcısına gönülden teslim olur hak sever, vazife sever, çünkü hakikat ışığını görünce davete şevk ve aşk ile gitmiştir. Böyle hareket etmekle, o yalnız bir hakikat arayıcısı olmayıp, aynı zamanda hakikati bilen ve O'na ibadet eden biri olduğunu ispat etmiş olmaktadır. Hak yolunda olan böyle bir kimse için hem bu dünyada ve hem de öbür dünyada başarıya ulaşmak muhakkaktır.

Böyle bir insan vazife ve ilmin her alanında daima doğru yolu seçecektir. Allah'ı bütün sıfatlarıyla bilen kimse, hakikatin başlangıcı ve sonu da bilir. Hiçbir zaman yoldan çıkarılamaz, çünkü ilk adımını doğru yoldan atmış olup, hayat yolculuğunun nereye varacağını bilmektedir. Kâinatın sırları üzerinde duracak felsefi bir görüşe sahiptir ve tabiatın esrarını araştıracaktır; fakat şüphe ve tereddüt içinde yolunu kaybeden kâfir filozoflar gibi değil. O'nun yolu ilahi kuvvetle aydınlanmıştır, her attığı adım onu doğru yola götürmektedir. İlim sahasında tabiatın kanunlarını anlamaya, dünyadaki gizli hazineleri meydana çıkarmaya, madde ve şuurun şimdiye kadar bilinmeyen kuvvetini kontrolü altına almaya çalışacak; yerde ve gökte var olan herşeyi insanlığın hayrına kullanmak için gayret sarfedecektir.

İncelemesinin her safhasında Allah'ü Teâla'yı düşünmesi, fen ve sanatı kötü ve yıkıcı olarak (şekilde) kullanmaktan onu kurtaracaktır. Böyle bir insan herşey üzerinde sahiplik, tabiatı alt etme vehmi ve kendini ilahi kudrete sahip olma iddiasında bulunmaz ve dünyayı alt üst etme hırsını tahrik, insanlığı dize getirip onlar ve herşey üzerinde, ister aldatmak suretiyle, isterse zor kullanarak olsun üstünlük kurmayı asla aklına getirmez. Böyle bir isyan ve küstahlık hareketi hiçbir zaman bir müslüman âlim tarafından düşünülemez. Ancak kâfir bir âlim böyle bir hayalin peşine düşebilir ve bu gibi hayallere kapılarak, bütün insanlığı topyekûn mahv ve perişanlığa sürükleyebilir. Diğer taraftan müslüman bir âlim tamamıyla başka türlü davranacaktır.

Dünyayı ve ilmi tanınması, Allah'a karşı olan imanını daha da artırır. Minnettarlığının ifadesi olarak O'nun huzurunda baş eğecektir; kendisinin ve insanlığın menfaatine faydalı olsun diye, Halık'ın ona daha fazla kuvvet ve bilgi ihsan ettiği hissine sahip olacaktır.

İktidar sarhoşluğu yerine, insanlığa hizmet etme hissi duyacaktır.

Sahip olduğu hürriyeti boş yere kullanmayacaktır, ahlak prensipleri ve ilahi tebliğ onun rehberi olacaktır.

Böylece ilim, onun elinde bir tahrip vasıtası değil, fakat insanlığın refahı ve ahlakın ıslahı için bir vasıta olacaktır. Ve böylece o yaratıcısına, insanlara bahşetmiş olduğu nimetler için minnettarlığını ifade etmiş olacaktır.

Aynı şekilde siyaset, iktisat, tarih, hukuk, fen ve sanatın diğer kollarında da bir müslüman inceleme ve mücadele alanında, asla bir kâfirden geri kalmayacaktır. Fakat görüş açıları ve hareket tarzlarının neticeleri birbirinden son derece farklı olacaktır. Bir müslüman, her bilgi alanını doğru görüşle tetkik edecek, doğru hedeflere varmak için mücadele edecek ve doğru neticelere ulaşacaktır.

Tarih boyunca, insanoğlunun geçmişteki tecrübelerinden iyi dersler alacak ve medeniyetlerin yükseliş ve alçalış sebeplerini sıhhatli biçimde anlayacaktır. Geçmişin bütün iyilik ve kötülüklerinden faydalanmaya çalışacak, milletleri zeval ve mahva sürükleyen kötülükleri yok etmekte tereddüt göstermeyecektir. Onun ekonomi sistemi, yalnız üç beş kişiyi zengin etmek için çalışmayacak, herkese

refah, sulh, adalet, kardeşlik ve fazilete dayanan bir sistemin tesisi olacaktır. O sistemde ise, insan insan ile kardeş olacak, hiçbir şekilde istismar ve kölelik bulunmayacak; insan hakları saygı görecektir, devlet kuvveti Allah'ın mukaddes emaneti olarak kabul edilip, umurun refahı için kullanılacaktır.

Hukuk sahasında bir müslümanın gayreti; bilhassa zayıfların başta olmak üzere her türlü hakları tam manasıyla korumak ve adaleti hakkıyla temsil etmek olacaktır.

Ahlak bakımından, bir müslüman daima itikad, takva (Allah korkusu) samimiyet, hak ve sadakat ile dolu olacaktır. Allah'ü Teâla'nın hediyesi olan kullandığı kuvvetin, ancak Allah'ın lütfu olduğu, kendisine bahşedilmiş olan hürriyetin farz gözetmeden ve Allah'ü Teâla'nın arzusuna göre kullanmanın kendi menfaati icabı olacağı inancı ile yaşamaktadır. Günün birinde sahibine döneceğini ve bütün hayatının hesabını vereceğini hiç aklından çıkarmayacaktır. Onda her zaman mesuliyet hissi bulunacak, asla başıboş ve mesuliyetsiz davranmayacaktır.

Bu şekilde yaşayan bir insanın ahlakındaki mükemmelliği tasavvur edebilir misiniz? Onun hayatı temiz itikat, sevgi ve fedakârlıkla dolu olacaktır; düşünceleri kötü fikirler ve sapık hırslarla kirlenmeyecektir. Kötüyü görmekten, işitmekten ve kötü iş yapmaktan sakınacaktır. Dilini tutacak, asla yalan söylemeyecektir. Hayatını dürüst yoldan kazanacak, zulüm yaparak ve başkalarını istismar ederek temin edilen yiyeceğe açlığı tercih edecektir. Renkleri ve özellikleri ne olursa olsun, insanlara zulüm yapılmasına, tecavüz edilmesine razı olmayacaktır.

İyilik ve asalet timsali olacak, hayatı pahasına da olsa haklı ve doğru olan tarafı tutacaktır. En küçük bir adaletsizlikten iğrenecek, karşısına çıkacak zorlukların şiddetinden yılmayacak, doğruluğa sınırsız sarılacaktır. Böyle bir insan büyük bir nüfusa sahip olur, dünyada hiçbir kuvvet ve engel onu muvaffakiyet yolundan alıkoymaz.

O, en şerefli ve muhterem bir insandır, hiç kimse ondan daha üstün olamaz; çünkü kainatın hâkimi Allah'ü Teâla'dan başka hiç kimseye boyun eğmeyen, el açmayan böyle bir insanı kim hor görebilir?

O en kudretli ve nüfuzlu olacaktır, hiç kimse ondan daha kudretli olamaz. Çünkü o Allah'tan başka kimseden korkmamakta ve Allah'tan başkasından

yardım aramamaktadır. Hangi kuvvet onu doğru yoldan çevirebilir, hangi servet onun imanını satın alabilir? Ve hangi kudret onun davranışlarına zor kullanabilir?

O en müreffeh, en zengin olacaktır; hiç kimse ondan daha zengin, daha hür olamaz. Çünkü o tevazu içinde kanaatkâr bir hayat sürecektir, nefsinin esiri ve tamahkâr olmayacaktır. Doğru yoldan ve helal kazanılmış herşeye razı olacak, kötü yoldan kazanılmış servet önüne yığılsa bile, dönüp ona bakmayacaktır. Onda vicdan huzuru bulunacaktır. Bundan büyük zenginlik olur mu?

O en muhterem, en sevilen kimse olacaktır. Hiç kimse ondan daha sevgili olamaz, çünkü o hayır ve huzur içinde bir hayat sürmektedir. O herkese ve herşeye adalet gösterecek, vazifesini şuur içinde yapacak ve başkalarının iyiliği için samimiyetle çalışacaktır. Herkesin kalbi ona çevrilecek, herkes onu sevecek ve hürmet edecektir.

O en itimat edilen (güvenilen) ve şerefli bir kimse olacaktır, hiç kimse ondan daha çok itimada layık olamaz; çünkü o itimadı kötüye kullanmayacak ve hak yolundan ayrılmayacaktır. Sözüne sadık kalacak ve muamelelerinde çok dürüst ve namuslu olacaktır.

Allah'ü Teâla'nın (ilmiyle) her yerde hazır ve nazır olduğuna iman ettiği için, bütün işlerinde adil ve doğru olacaktır. Böyle bir insanın iyi niyet ve değerini ifade etmeye kelimeler kâfi gelmeyecektir. Ona itimat etmeyecek bir kimse bulunabilir mi? İşte müslümanın hayat ve karakteri budur.

Biz müslümanın hakiki karakterini öğrenmekle, onun mahkûm, zelil ve mağlup yaşayamayacağını anlamış olacaksınız. Ona üstün yaşama hakkı tanınmıştır, dünyada hiçbir şey ondan üstün olamaz ve onu dize getiremez; çünkü İslam ona öyle sıfatlar vermiştir ki, onun üzerine hiçbir şey gölge düşüremeyecektir.

Dünyada saygıdeğer ve şerefli bir şekilde yaşayıp, vazifesini bilerek başarı ile yerine getiren ve imtihandan yüz aklı ile çıkmış olması sebebiyle, ona en seçkin nimetlerini yağdıracak olan yaratıcısına kavuşacaktır. Bu dünyada başarılı bir hayat sürdükten sonra, öbür dünyada da ebedi huzur ve saadet içinde olacaktır.

İnsanoğlunun hiçbir şahıs, devir ve yere bağlı olmayan fitri dini İslam işte budur. Bu, fitrat yoludur ve insanoğlunun dinidir.

Her devirde, her memlekette ve her çeşit halk arasında Allah'ı seven ve Hakk'a âşık olan insanlar bu mutlak dine inanmışlar ve onun emrettiği şekilde yaşamışlardır.

Bu dini ister İslam, isterlerse de başka bir isimle adlandırmış olsunlar, onlar müslüman idiler. Ona verilmiş ad ne olursa olsun, İslam'ı ifade eder ve İslam'dan başka bir şey değildir...

Ebû'l-A'lâ el-Mevdûdi - İslam'ın Temelleri

KÂRLI BİR ALIŞ - VERİŞ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Talha SONSÖZ

Rasulullah (s.a.v) buyurdu ki: "Suheyb'i, annenin çocuğunu sevdiği gibi seviniz."¹

Bizim önderimiz, rehberimiz ve serverimiz olan Peygamberimizin (s.a.v) bu tavsiyesi üzerine, bizler de bu sahabeyi seviyor ve gücümüz nispetince yolundan gitmeye çalışıyoruz. (Allah celle ve celalühu bize bu hususta gayret versin)

Suheyb er Rumi (r.a) kimdir?

Suheyb er Rumi, Kisra'nın² yönetiminde bulunan Ubulle şehrinde doğmuştur. Babası bu şehrin valisiydi. Suheyb; daha küçük yaşlardayken Bizanslılar, bu şehre baskınlar düzenlemiş ve onu köleleştirip Bizans'a götürmüşlerdir. Hayatını bu Rum diyarında geçiren Suheyb, onlar gibi konuşmaya, onlar gibi görünmeye başlamıştır. Bu şekilde Suheyb, artık bir Rum vatandaşından farklı görünmemektedir. Bu sebeple de İslam Tarihi'ne adı Suheyb er Rumi olarak geçmiştir. Hâlbuki Suheyb aslında Araptır. El-Nemrut b. Kasım kabilesine mensup olduğu rivayet edilir. Babasının adı da Sinan'dır.

Kelb kabilesine mensup olanlar, Suheyb'i köle olarak satın alıp Mekke'ye getirmiş akabinde Mekke'de bulunan Abdullah b. Cud'an onu satın almış ve daha sonra da azat etmiştir.

Suheyb, azat olduktan sonra da Mekke'de kalmaya devam edip geçimini ticaret yaparak sürdürmeye çalışmıştır. Yaptığı ticaretle iyi kazanç

elde etmiş ve zamanla Mekke'nin ileri gelen zenginleri arasında yer almıştır.

Ticarette uğraşan Süheyb, yapmış olduğu karlı bir alışverişten sonra Mekke'ye döndüğünde şehrin gündeminin tamamıyla değiştiğini, çarşıda, pazarda, mahalle ve sokaklarda hatta hanelerde gündemi tamamıyla yakın arkadaşı olan Hz. Muhammed'in (s.a.v) işgal ettiğini görür. Günümüz kartel medyası gibi o günkü medya organları da (şairler, hatipler vs.), manşetlerinde sadece Hz. Peygamberi dile getirmektedir. Bunların yaptığı olumsuz propaganda şehrin sokaklarında gün boyunca aralıksız yankılanıyordu.

Suheyb de bu duruma oldukça şaşırılmıştı. Çünkü o, en yakın arkadaşı olan Hz. Muhammed (a.s)'da hayırdan başka bir şey görmemişti. Doğruluk, sadakat, yardımlaşma vb. bütün güzel hasletler ve insani değerler O'nda vücut bulmuştu.

Arkadaşı olan Hz. Muhammed (s.a.v), bu insanlardan ne talep etmişti de yakın uzak demeden bütün ahali ona birden düşman kesilmişti...

Acaba Muhammed (a.s) onlara ne söylemişti de daha düne kadar el-Emin lakabını kendisine layık

¹ Hâkim, Müstedrek, 5763

² Fars İmparatorluğu'nun başında bulunanlara verilen isim.

görenler bugün kendisini inkâr ediyordu...

Ardı arkası kesilmeyen onlarca soru Suheyb'in zihninde canlanıyordu.

Böyle bir ortamda Suheyb -kendisi her ne kadar müşrik dahi olsa- akıllı bir insan gibi davranmış, zehir saçan ve kötü kokular yayan Medya'dan sıyrılıp kendi gayretiyle olanları öğrenmeye çalıştı. Günümüzdeki insanlara da ibret olması temennisiyle Suheyb bu hususta güzel bir örnektir.

Evet!

Suheyb, el-Emin lakaplı arkadaşını bulmak için yola çıktı. Onca arama uğraşının ardından birileri aracılığıyla O'nun Erkam'ın (r.a) evinde olabileceği bilgisine ulaştı. Bu bilginin ardından Suheyb, hiç vakit kaybetmeden Erkam'ın evine doğru yol aldı. Erkam'ın evine varınca orada Ammar b. Yasir'i (r.a) gördü.

Buradan itibaren konuyu Ammar b. Yasir'den dinleyelim:

"Erkam'ın evininin kapısı önünde Suheyb b. Sinan er-Rumi'ye rastladım. O sırada Efendimiz içerideydi. Suheyb'e "ne yapmak istiyorsun, burada ne işin var", diye sordum. O da bana, "ya sen niye buradasın", diye sorunca ben "Muhammed'in yanına girip sözlerini dinlemek istiyorum", dedim. O da aynı şeyleri söyleyince birlikte içeri girdik. Resulullah bize İslam'ı anlattı ve bizi Müslüman olmaya çağırdı. Biz de hemen Müslüman olduk. Akşam oluncaya kadar orada bekledikten sonra gizlice dışarı çıktık."

Evet!

Suheyb, heva hevesine uymamış, aklını atalar dininin temsilcilerine kiraya vermemiş, putperest kavmin algı operasyonuna kanmayarak arkadaşları olan Ali, Ebubekir, Zeyd, Bilal, Ammar ve Osman gibi, Hakkın ta kendisi olan İslam'a kendini teslim etmişti. Akabinde de bu teslimiyetini Bilal gibi, Abdullah b. Mes'ud gibi şehrin ortasında Mekke'nin tağutlarına karşı haykırmıştı.

Bu teslimiyet ve haykırış aynen diğer iman edenler gibi Suheyb için de kolay olmamıştı. Elbette bu haykırışın Suheyb için bir bedeli olmalıydı ve nitekim öyle de oldu. Suheyb de aynen diğer kardeşleri gibi Mekke'nin despotlarının zulümlerinden nasibini almaya başladı. Bu hususta zikredilen bir rivayete göre Suheyb, Mekke müşrikleri tarafından ne söylediğini bilemeyecek kadar dövüldü.

Öyle ya, tarih tekrar tekerrür ediyordu. Önceki Peygamberlere ve kendilerine halisane bir şekilde tabi olanlara reva görülen bütün eziyetler, Hz. Muhammed (a.s) ve O'na tabi olanlara da görülüyordu.

Günümüzde yaşananlar da, bundan pek

farksız olmasa gerek... Her ne kadar isimler, şahıslar, devletler, sistemler ve tağutlar farklı olsa da...

Hakk ve Batıl mücadelesi sürdüğü müddetçe, 'tarih tekerrüredir' sözü asla dillerden düşmeyecek...

Evet!

Suheyb, müntesibi olduğu dinden ve takipçisi olduğu rehberinden dolayı hiçbir zaman utanmadı, çekinmedi, herhangi bir eziklik içerisine girmede. Bilakis o, şartlar ne kadar değişirse değişsin, mensubu olduğu davanın haklılığını inkâr edenlere karşı korkusuzca haykırdı.

Bu hususta nakledilen bir rivayete göre; Suheyb bir gün, Habbab ve Ammar'la (r.a) birlikte giderken, Kureyş müşriklerinden bazıları ile karşılaştılar. Müşrikler bunları görünce: "İşte Muhammed'e tabi olan kimseler" diye alay edip hakaret edince, Suheyb dayanamayıp onlara; "Evet! Allah-u Teâlâ'nın Peygamberine tabi olan, O'nunla beraber bulunmaktan zevk alan kimseler biziz. Muhammed'e biz inandık, siz inanmadınız. Biz O'nun söylediklerinin, bildirdiklerinin hepsinin doğru olduğunu kabul ettik. Siz yalanladınız. Bütün üstünlük ve faziletler İslamiyet'te, bütün zillet ve felaketler de müşrikliktedir. Müslümanlıkta aşağılık, müşriklikte üstünlük yoktur" cevabını vermiş buna mukabilde azgın müşrikler tarafından kanlar içerisinde kalıncaya dek dövülmüştür.

Evet!

Günler bu şekilde birbirini kovalarken statüko artık zulmün son safhasına kadar gelmiş, Müslümanları katletmiş, işkence etmiş ve kimisini zindanlara hapsedmiş... Böyle bir ortamda, gerek Müslümanların tahakkümden uzak bir şekilde dinlerini rahatça yaşayabileceği bir yer bulma adına, gerekse de Mekke'de sıkışıp kalan davete yeni ortamlar oluşturma adına Hz. Peygamber (a.s) mü'minlere "Hicret" emri vermiştir. Bu emir üzerine iman eden her kadın, erkek ve çocuk Medine'ye hicret etmişlerdir.

Bu emri ve bu emre karşılık gösterilen teslimiyet ve itaati gören Mekke yönetimi şehir dışına çıkışları yasaklama yoluna gidince Suheyb hicret etmekte biraz gecikmiştir.

Hicret için fırsat kollayan Suheyb, bir gece gizli bir şekilde Mekke'den ayrılıp Medine'ye doğru yol almaya başlamıştır. Suheyb'in, liderinin talimatına uyarak Medine'ye doğru yol aldığı istihbaratını alan Mekke yönetimi,

Suheyb'i yakalamak için hemen bir operasyon ekibi görevlendirmiş ve bu ekip bir süre sonra Suheyb'e yetişmişti. Çünkü Suheyb, artık Mekke yönetimi tarafından aranan bir

terörist(!) olmuştu.

Suheyb'e yetişen Mekke tağutlarının askerleri, Suheyb'i yakalayıp Mekke'ye geri götürmeye kalkışınca, aralarında arbede çıkar ve akabinde de Suheyb ile aralarında şu konuşma geçer:

“(Mekke Müşrikleri:) Ey Suheyb! Sen Mekke'ye geldiğinde beş parasız bir köleydin. Bizim sayemizde zengin oldun. Burada kazandığın serveti beraberinde götürmene izin vermeyiz!” Müşriklerin tehditlerine boyun eğmeyen Suheyb, bineğinden inip torbasındaki okları çıkardı ve akabinde de karşısında dikilen Mekke müşriklerine gücü ve kararlı bir şekilde “Benim ne kadar isabetli ok attığımı hepiniz bilirsiniz. Bu okların tamamını üzerinize yağdırırım. Oklarım biterse kılıcımla kendimi savunurum. Kılıcım elimde, oklarım çantamda bulundukça hiçbirinizi yanıma yaklaştırmam” diyerek meydan okudu. Mekke müşrikler Suheyb'in kolay kolay kendilerine boyun eğmeyeceğini biliyorlardı. Fakat onu bırakmak niyetinde de değillerdi. Ardından Suheyb onlara şu teklifte bulunur: “Sizin istediğiniz şey benim Mekke'de bulunan servetim mi? Öyleyse ne kadar malım varsa alın, hepsi sizin olsun.”

Bütün hayatları dünyevi değerler üzerine kurulu olan kişiliksiz müşrikler Suheyb'in bu teklifini hemen kabul edip Suheyb'ten vazgeçmişlerdi. Artık Mekke yönetimi tarafından Suheyb'in bütün mal varlığına el konulmuştu. Rabbin rızası uğruna geçici dünya meta'ını ayaklar altına alan Suheyb Medine yolculuğuna devam eder. O, tüm mal varlığını kaybetmişti ancak gönlü huzur ve sevinç doluydu.

Suheyb uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Medine'ye varmadan evvel Resulullah (s.a.v) ile Kuba'da karşılaşır. Resulullah (s.a.v) onu görünce üç defa: “Ey Ebu Yahya, alış verişin kârlı oldu” diyerek müjdeyi verince Suheyb: “Ya Resulullah, benden önce kimse senin yanına gelmemiştir. Bunu sana ancak Cibril haber vermiştir” cevabını verir. Suheyb'in bu olayı üzerine Allah Azimüşşan şu ayeti indirir.

“İnsanlardan öylesi de vardır ki; kendisini Allah'ın rızasına satar. Ve Allah, kullarına çok merhametlidir.” (Bakara/207)

Suheyb malını, imana tercih etmişti. Mal için, makam için, şan ve şöhret için dinini ayaklar altına alan, Rabbinin kelamını hiçe sayanlar için ne de güzel bir örnektir Suheyb...

Evet!

Suheyb, Medine'ye hicretinden sonra da Resulullah'ın (s.a.v) yanından hiç ayrılmamış ve tüm gazvelere kendisiyle beraber katılmıştı. O, her daim rehberini kendi nefesine tercih etmişti. Onun bu durumu, kendisinin ifadesiyle şöyleydi: “Ben hiçbir zaman Resulullah'ı kendimle düşman ortasında bırakmadım. Mutlaka onun ya sağında ya önünde ya solunda duruyordum.”

Resulullah (s.a.v), Suheyb'i çok sever ve kimi

zaman kendisi ile şakalaşırdı. Bu hususta aralarında geçen bir kıssa ise şöyledir:

“Hz. Peygamber, Ebu Bekir ve Ömer, Kuba'da Külsüm b. Hind'in evinde misafir idi. Önlerinde ev sahibinin ikram ettiği yaş hurmalar vardı. Hz. Suheyb, Peygamber Efendimizin huzuruna geldiğinde gözleri ağrıyordu. Aç ve susuzdu. Bu sebeple önlerinde hazır bulunan taze hurmalardan iştahla yemeye başladı. Bunu gören Hz. Ömer, Resulullah'a: “Ey Allah'ın Resülü, gözleri ağrıdığı halde Suheyb'in yaş hurmaları nasıl yediğini görüyor musun?” dedi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz latife buyurarak, “Hem gözün ağrıyor hem de hurmaları yiyorsun.” deyince Suheyb: “Ya Resulullah! Ben gözümün sağlam, ağrımayan tarafıyla yiyorum” diye latif bir cevap vererek Rasulullah'ı tebessüm ettirdi.”

Resulullah (s.a.v), birçok kez Suheyb'i övmüştür: Bunların birinde Hz. Peygamber (s.a.v): “İleri geçenler dört kişidir. Ben Arapların öne geçenleriyim, Suheyb Rumların öne geçenisidir, Selman Farısların öne geçenisidir, Bilal de Habeşlilerin öne geçenisidir” diye buyurmuştur.

Suheyb'in Resulullah (s.a.v) ile olan birlikteliği Resulullah vefat edene kadar da devam etmişti. O, Resulullah vefat ettikten sonra da Raşid Halifeler Devri'nde de bu kişiliğini sürdürmüş ve Halifelere yardımını esirgememiştir.

Hz. Ömer'in Hilafeti döneminde Suheyb ile arasında şöyle bir konuşma geçmişti:

“Hz. Ömer: “Ey Suheyb! Sende olan şu üç şeyden başka seni ayıplayacak bir şey göremiyorum. Eğer onlar sende olmasaydı fazilette kimse senin önüne geçemezdi. Kendini Arap'a nispet ettiğini görmekteyim. Hâlbuki senin dilin Acemcedir (Arapçayı düzgün konuşamıyorsun); kendini bir peygamber ismi olan Yahya ile künyelemiştir ve bir de malını israf ediyorsun.” Suheyb, Halifenin bu sözlerine karşılık şu cevabı verir: “Ey Halife! Malımı israf etmem konusu, onu ancak hakkı olan yere infak ediyorum; Ebu Yahya ile künyelenmem konusu, Resulullah beni Ebu Yahya ile künyelendirdi. Kendimi Araplara nispet etmeme gelince; Rumlar beni küçükken esir etti, ben de onların dillerini almış oldum. Ben küçükken Musul'da esir edildim. Daha sonra ailemi ve soyumu tanıdım.”

Hz. Ömer, Mecusi Ebu Lü'lü kâfiri tarafından hançerlendikten sonra cemaate üç gün boyunca

Suheyb imamlık etmiş ve onun cenaze namazını da kendisi kıldırılmıştı.

Suheyb, Raşid Halifeler Devri'nde hadis naklinde kendini geri plana itmişti. Çünkü o, hadis nakletmekten çekiniyordu. Mükerrer olanlar ile birlikte sadece otuz hadis rivayet etmiştir.

Hülasa; Suheyb er Rumi, örnek Müslüman portresini çizmiş ve hayatıyla da bunu ispatlamıştır.

Kendisi Suheyb er Rumi 70 yaşında vefat etmiştir. Allah (c.c) ondan razı olsun.

İstifade Edilen Kaynaklar:

Yusuf el Kandelevi, Hayatu's-Sahabe

Abdurrahman Re'fet el Başa, Sahabe Hayatından Tablolar

Ömer Sabuncu, Suheyb er Rumi -Hayatı, kişiliği ve faaliyetleri-

TDV İslam Ansiklopedisi, Suheyb er Rumi maddesi

Hakim, Müstedrek. 5751. hadis ve sonrası

www.siyerinebi.com / Rum Diyarının İlk Müslümanı:

Suheyb-i Rumi

Çocuk Eğitiminde Anne ve Babanın Önemi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
Sâlim b. Mâdî

Çocuk eğitiminde atılacak adımların ilki, en önemlisi ve temeli, anne ve babanın sâlih birer insan olmalarıdır. Zira onların salih olmaları sayesinde çocuklar da salih olurlar.

Bizim gençlerimiz, babalarının elinde yetişirler. Hâlbuki babadan önce anne gelir. Çünkü baba, geçimi sağlamakla meşgul iken anne, çocuklarıyla uzun süre bir arada olma imkânına sahiptir. Dolayısıyla da çocukların eğitiminde en büyük sorumluluk, annenin omuzlarındadır.

Çocukların İslâm sevgisi ve ona hizmet etme arzusuyla yetişmeleri için bu çiçeklere, yararlı ve salih bir toprak şarttır. Şair Şevkî'nin de dediği gibi:

"Âlimlerin, davetçilerin ve kahraman mücahitlerin mezun olduğu ilkokul annedir."

"İyi yetiştirirsen anne iyi bir mekteptir
Onun ellerinde yetişen iyi bir millettir."

Salihâ annenin/salihâ eşin, toplumun inşasında ve ender şahsiyetlerin yetiştirilmesinde büyük

rolü olduğu içindir ki Allah Rasûlü (s.a.v), salihâ eş seçimine teşvik ederek şöyle buyurmuştur:

"Kadınla, şu dört özellikten biri için evlenilir: Malı, soyu/asaleti, güzelliği ve dindarlığı. Sen dindar olanını seç ki bereket bulasın."¹

Evet bereket bulasın, ey bize alim nesiller yetiştirmek için salihâ ve alim hanım tercih eden kişi!

Bereket bulasın, ey bizlere kahraman nesiller yetiştirmek için mücahid hanım seçen kişi!

Bereket bulasın, ey bizlere davetçi nesiller yetiştirmek için davetçi hanım seçen kişi!

Bereket bulasın, ey bizlere ibadete düşkün nesiller yetiştirmek için ibadete düşkün hanım seçen kişi!

Bereket bulasın...

Netice olarak çocukların kişiliklerinin oluşmasında ve bu dine hizmet etmelerini sağlama noktasında annelere büyük görev düşmektedir. Elbette bu konuda babalara düşen görev de annelerinkinden aşağı değildir.

Önemli Bir Uyarı:

Ebeveynlerin, bazı konularda, özellikle de çocukların kişiliklerinin gelişmesinde etkili olan bir konuda, dikkatli davranmaları gerekmektedir.

Bu konu, anne ve babanın birbirlerine karşı olan davranışlarıdır. Zira bu davranışlar, çocuklar için onların gözleri önünde cereyan eden günlük dersler mesabesindedir. Dolayısıyla da ebeveynlerin şunlara dikkat etmeleri gerekir:

1. Anne ve baba, özellikle de çocukların gözleri önünde birbirlerine değer vermeli ve saygı göstermelidirler.

2. Çocukların yanında tartışmamalıdır.

3. Anne ve baba, aile ilişkilerinde Peygamber (s.a.v)'i örnek almalı ve her biri diğerinin hakkına riayet etmelidir.

Çocukların Kişiliklerinin Oluşmasında Anne ve Babanın Salih Olmalarının Önemi:

Anne, müezzinin ezan okuduğunu duyar duymaz hemen elindeki işini bırakıp ve çocuklarından da aynısını yapmalarını istemeli. Ve onlara, namazı vaktinde kılmaya özen gösterdiğimiz zaman, Allah'ın bizi seveceğini söylemeli. Sonra hemen abdest alır ve namazını kılmalıdır.

Böylece çocuklar, daha küçücükken namazı vaktinde kılmaya alışır. Niçin? Çünkü onlar, daha küçük yaşta namazı vaktinde kılan kişiyi Allah'ın seveceğini öğrenirler de ondan. Ayrıca bunlar, çocukların kolayca kavrayabileceği uygulamalardır.

Çocukların Kişiliklerinin Oluşmasında Anne ve Babanın Önemi:

Şanlı İslâm tarihi, bize çocukların anne ve babalarının kişiliklerinden etkilendiğini gösteren kıssa ve örneklerle doludur. Bunlardan bir kaç şöyledir:

1- Abdullah b. Zübeyr'in Anne ve Babasının Cesaretinden Etkilenerek Cesur Bir Kişilik Kazanması:

a) Babası Zübeyr b. Avvâm (r.a)'ın Cesaretini Gösteren Bir Kıssa:

Leys, Ebû'l-Esved'den o da Urve'den şöyle rivayet etmektedir:

"Zübeyr, sekiz yaşında Müslüman oldu. Bir gün Allah Rasûlü (s.a.v)'in Mekke'nin yukarı tarafında müşrikler tarafından alıkonulduğuna dair şeytanın ortaya attığı yalan bir haber yayıldı. Bunu duyan Zübeyr, elinde kılıçla dışarı fırladı. O zaman henüz on iki yaşında bir çocuktur. Onu gören herkes: "Kılıç kuşanmış bir çocuk!" diyor ve hayret ediyordu. Derken Zübeyr, Peygamber (s.a.v)'in yanına vardı.

Allah Rasûlü, ona: "Bu ne hâl ey Zübeyr?" diye sorunca, ona durumu anlattı ve:

"Kılıcımın seni alıkoyanların boynunu vurmaya geldim" dedi."²

b) Annesi Esmâ binti Ebî Bekr'in (r.a) Cesaretini Gösteren Bir Kıssa:

İmam Zehebî şöyle demektedir:

"Ebû'l-Muhayyât Yahyâ b. Ya'lâ et-Teymî, bize babasından şöyle nakletmiştir:

Abdullah b. Zübeyr'in öldürülmesinden üç gün

1 Sahihul-Buhârî, Kitabu'n-Nikâh, Babu'l-Ekfâ fi'd-Din, (No: 5090).

2 Siyeru Âlâmi'n-Nubelâ, 1/41-42.

sonra Mekke'ye girdim. Onu asmışlardı. Derken yaşlı, uzun boylu ve âmâ olan annesi (Esmâ) geldi ve Haccâc'a (oğlunu kastederek):

"Süvarinin inme vakti gelmedi mi?" dedi.

Haccâc: "Şu münafığı mı diyorsun?" diye karşılık verince

Esmâ şöyle dedi: "Allah'a yemin olsun ki, o münafık değildi. Aksine çok oruç tutan, geceleri ibadet eden iyi bir kişiydi."

Haccâc: "Dön git ihtiyar kadın! Sen bunamışsın." deyince Esmâ şöyle karşılık verdi:

"Allah'a yemin ederim ki, Allah Rasûlü (s.a.v)'in: "Sakîf kabilesinden çok yalancı ve helak eden (iki kişi) çıkacak"³ sözünü duyduğumdan beri hiç bunamadım."⁴

c) Oğul Abdullah b. Zübeyr (r.a)'nın Cesareti

İshâk b. Ebî İshâk'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Abdullah b. Zübeyr öldürüldüğü sırada ben de oradaydım. Askerler, Mescid-i Haram'ın kapılarından girerek onun üzerine yürümeye başladılar. Ne zaman kapılardan bir grup asker girse, Abdullah hemen onlara saldırıp geri püskürttü. Derken mescidin balkonlarından biri yıkılıp üzerine düştü ve yere yıkıldı. O esnada Abdullah, şu şiiri terennüm ediyordu:

"Esmâ! Ey Esmâ! Ağlama benim için!

Geride sadece asaletim kaldı ve dinim;

Bir de sağ elimin kavradığı kılıcım."⁵

2- Fudayl b. 'İyâd'ın Oğlu Ali'nin Babasından Etkilenmesi:

a) Baba Fudayl b. 'İyâd (rh)m'ın Allah Korkusu Hakkında Bir Kıssa:

Muhammed b. Nâhiye'den şöyle rivayet edilmiştir:

"Bir keresinde Fudayl'ın arkasında namaz kıldım.

Sabah namazıydı ve o, el-Hâkka suresini okuyordu.

"Onu yakalayın da, (ellerini boynuna) bağlayın. Sonra da alevli ateşe atın onu!"⁶ ayetine gelince dayanamayıp ağlamaya başladı..."⁷

İshak b. İbrahim et-Taberî'nin de şöyle dediği nakledilmiştir:

"Kendisi hakkında Fudayl'dan daha fazla endişe eden, insanlar hakkında ise ondan daha ümitvar olan birini görmedim. O, Kur'ân'ı hüznü, iştiaklı ve ağır ağır, sanki birine hitap ediyormuş gibi okurdu. Cennetin anlatıldığı bir ayete rast geldiği zaman da onu tekrar ederdi."⁸

b) Oğul Ali b. Fudayl'ın (rh)m Allah Korkusunu Gösteren Bir Kıssa:

Ebû Bekir b. Ayyâş'ın şöyle dediği nakledilmiştir:

"Fudayl b. 'İyâd'ın arkasında bir akşam namazı kıldım. Oğlu Ali de benim yanımdaydı. Fudayl, Tekâsür Sûresi'ni okumaya başladı. "Mutlaka (ahirette) cehennem ateşini göreceksiniz"⁹ ayetini okuyunca Ali, baygın vaziyette yüz üstü yere düştü. Bunun üzerine Fudayl, o ayette durdu."¹⁰

Ebû Süleyman ed-Dârânî şöyle demiştir:

"Fudayl'ın oğlu Ali, el-Kâria Sûresi'ni okumaya ya da bu surenin yanında okunmasına dayanamazdı."¹¹

3-Habibb.Zeyd'inKişiliğindeAnneBabasınınEtkisi:

a) Annesi Ümmü Süleym'in Kendini Habîb'in Babası Ebû Talha'nın Hidayetine Adaması:

Enes (r.a)'dan şöyle rivayet edilmiştir:

"Ebû Talha, Ümmü Süleym'e evlenme teklifinde bulundu. O da, ona şöyle karşılık verdi: "Benim bir müşrikle evlenmem doğru olmaz. Ey Ebû Talha! Taptığınız ilahlarınızı falan kabilenin kölesinin yontup imal ettiğini ve şayet bir kibrit çaksanız hepsinin yanıp kül olacağını bilmiyor musun?!"

Bunun üzerine Ebû Talha dönüp gitti. Ümmü Süleym'in sözleri kalbinde yer etmişti. Daha sonra tekrar onun yanına gitti ve şöyle dedi: "Bana arz ettiğini (İslâm'ı) kabul ettim." Böylece Ümmü Süleym'in mihri Ebû Talha'nın İslâm'a girmesi olmuştu."¹²

b) Babası Ebû Talha Zeyd el-Ensârî (r.a)'ın Kendini Peygamber'e Siper Etmesi:

Enes (r.a)'dan şöyle rivayet edilmiştir:

Uhud Savaşı'nda Müslümanlar dağılıp Peygamber (s.a.v)'i yalnız bıraktıkları sırada Ebû Talha, Peygamber (s.a.v)'in önünde duruyor ve onu kalkarıyla koruyordu. Ebû Talha, yay kırığını çok sert çeken iyi bir atıcıydı. O gün elinde iki ya da üç yay kırılmıştı. Yanından biri ok dolu sadağı ile geçince Peygamber (s.a.v) ona: "Sadağını Ebû Talha'nın sadağına boşalt" diyordu.

Peygamber (s.a.v) müşriklere bakmak için başını kaldırdığında Ebû Talha ona şöyle dedi: "Anam babam sana feda olsun. Başını kaldırma. Olur ki düşman oklarından biri sana isabet eder. Canım sana feda olsun."¹³

c) Oğul Habîb b. Zeyd'in Canını Allah Yolunda Feda Etmesi:

İbn Kesîr (rh)m el-Bidâye ve'n-Nihâye adlı eserinde şöyle anlatıyor:

"Habib b. Zeyd'i yalancı peygamber Müseylime öldürdü. Müseylime ona: "Muhammed'in Allah'ın Rasûlü olduğuna şehadet ediyor musun?" diye soruyor, o da:"Evet" cevabını veriyordu.

Sonra: "Peki benim Allah'ın Rasûlü olduğuma şehadet ediyor musun?" diye soruyor, o da: "Ben işitmiyorum." diye karşılık veriyordu. Her defasında da Müseylime onun bir organını kesiyordu. Ancak Habib, ona bundan başka bir cevap vermiyordu. Derken bu şekil de Müseylime'nin ellerinde can verdi ve şehit oldu."¹⁴

Sâlim b. Mâdî / Otuz Adımda Çocuk Eğitimi

3 Müslim, Fedâilü's-Sahabe, 229. Hadiste geçen «çok yalancı» sözü ile Muhtâr b. Ebî Ubeyd'in, «helak edici» sözü ile de Haccâc b. Yusuf'un kastedildiği konusunda âlimler ittifak etmişlerdir. Bkz. Şerhu'n-Nevevî alâ Sahîhi Müslim, 16/100 (Çeviren).

4 Siyeru Alâmi'n-Nubelâ, 2/294.

5 Siyeru Alâmi'n-Nubelâ, 3/377.

6 Hâkka, 30-31.

7 Siyeru Alâmi'n-Nubelâ, 8/444.

8 Siyeru Alâmi'n-Nubelâ, 8/427-428.

9 Tekâsür, 6.

10 Siyeru Alâmi'n-Nubelâ, 8/443-444.

11 Siyeru Alâmi'n-Nubelâ, 8/445.

12 Siyeru Alâmi'n-Nubelâ, 2/306.

13 Buhârî, No: 3811; Fethu'l-Bârî, 7/506.

14 el-Bidâye ve'n-Nihâye, 3/166.

"İyi yetiştirirsen anne iyi bir mekteptir
Onun ellerinde yetişen iyi bir millettir."

عليه السلام Hz. İbrahim (a.s) ve O'na Tâbi Olanlarda Alınacak Örneklik-II إبراهيم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

➤ Müslim SERPİNHAN

"İbrahim'de ve onunla beraber bulunanlarda sizin için güzel bir örnek vardır, onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir..." (Mümtehine Süresi: 4)

Hamd; Âlemlerin Rabb'i, Din Gün'ünün maliki Allah Celle Celaluhu'ya mahsustur.

Salât ve Selam; Muvahhidlerin imamı rehberimiz Hz. Muhammed Mustafa Aleyhisselam'a, a'line, ashabına ve mü'minlere olsun.

Geçen sayıda kısaca, Hz. İbrahim ve O'na tabi olanlarda alınacak örnekliklerden ilkinizi zikrettik. Özellikle Hz. İbrahim ve O'na tabi olanların gerek putperestliği tercih eden kavimlerine, gerekse de mevcut olan idari yönetime/ Nemrud tağutuna

karşı yürüttükleri mücadelelerini ve bu mücadele karşısında

karşılaşmış oldukları sıkıntıları özetlemeye çalıştık.

Bu yazımızda ise; Hz. İbrahim ve O'na tabi olanlarda alınacak güzel örnekliklerden 'teslimiyet, sadakat ve tevekkül' hususuna kısaca değineceğiz.

Bu konuda Hz. İbrahim'in hayatında en çok dikkat çeken kimseler elbette ki Hz. İbrahim (a.s)'ın ailesidir. Hanımı Hacer ve oğlu İsmail'in, Allah Azze ve Celle'ye karşı teslimiyet ve sadakatleri, Rabblarına karşı üstün tevekkülleri, tarih boyunca dillerden düşmemiş, bu hususta yüzlerce belki de binlerce yazı yazılmış, ders ve ibretlerin ele alındığı dersler, seminerler, konferanslar düzenlenmiştir. Hz. İbrahim ve ailesinin bu özellikleri/ meziyetleri ne kadar anlatılmaya

çalışılsa dahi yetersizdir.

Kendi bünyesinde büyük hikmetler barındıran bu örneklikler,

özellikle günümüzde tevhid mücadelesi yürüten birey ve aileler için birer ab-ı hayattır.

Tevhid mücadelesi yürütülürken; yorulma, daralma, korkma ve ümitsizliğe kapılma esnalarında bu kıssalar zikredilip tefekkür edilirse, üzerlerine bir kâbus gibi çöken kara bulutların dağılıp yerini apaydınlık bir gündüze bıraktığı görülecektir. Küfrün, şirkin, nifakın, fıskın ve fücur'un yaygınlaştığı ve adeta yaşamın iliklerine kadar sindiği böyle bir zamanda Tevhid mücadelesi yürüten mü'min birey ve ailelerinin yaşamlarının şekillenmesinde, Hz. İbrahim ve ailesinin örnekliğine tabi olunması çok önemlidir. Böyle bir aile kurumu oluşturabilenlerin dünyevi ve uhrevi saadeti elde etmeleri ise kaçınılmaz olacaktır.

Bu açıklamanın akabinde konumuza gelirsek; şu bir hakikattir ki Hz. İbrahim'de kendinden önceki peygamberler gibi mücadelesine ilk başta tevhidden başlayarak insanları sadece Âlemlerin Rabbi'ne kul olmaya çağırmıştır.

Kur'an bize Hz. İbrahim'in bu davetini şu şekilde zikreder:

"İbrâhim'i de gönderdik. O kavmine şöyle demişti: 'Allah'a kulluk edin. O'na karşı gelmekten sakının. Eğer bilmiş olsanız bu sizin için daha hayırlıdır. Siz Allah'ı bırakıp birtakım putlara tapıyor, asılsız sözler yaratıyor/uyduruyorsunuz. Bilmelisiniz ki, Allah'ı bırakıp da taptıklarınız, size rızık veremezler. O halde rızık Allah katında arayın. O'na kulluk edin ve O'na şükredin. Ancak O'na döndürüleceksiniz.'"

Üzülerek söylemek gerekirse Hz. İbrahim, bu mücadele esnasında kendisine destek vermesi gereken öz babasını kendisine asi bularak, oğlu, eşi ve yakın akrabaları tarafından daveti muhatap alınmayan Hz.

Nuh, Hz. Lut ve Hz. Muhammed (a.s) ile aynı kaderi paylaşmıştır.

Kur'an bize Hz. İbrahim ve babası arasındaki tevhid

davetine dayalı münazarayı şu şekilde zikreder: "(İbrahim) Babasına dedi ki: Babacığım! Duymayan, görmeyen ve sana hiçbir fayda sağlamayan bir şeye niçin taparsın? Babacığım! Hakikaten sana gelmeyen bir ilim bana geldi. Öyle ise bana uy ki, seni düz yola hidayet edip çıkarayım. Babacığım! Şeytana kulluk etme! Çünkü şeytan, çok merhametli olan Allah'a âsi oldu. Babacığım! Allah tarafından sana azap dokunup da şeytanın yakını olmandan korkuyorum."

Hz. İbrahim'in böyle müşfik ve naif davetine karşılık öz baba tarafından oğluna reva görülen şey ise, sadece kınama ve çirkin bir üslupla tehdit etmek olmuştur. Daha açık bir şekilde ifade etmek gerekirse nasıl ki Hz. Nuh oğlunun isyanı ve eşi Vaile'nin mecnun iftirasına, Hz. Lut eşinin ihanetine/ muhbirliğine ve Hz. Muhammed (a.s) yakın akrabalarının işkencelerine maruz kalmışsa, Hz. İbrahim'de öz babasının kınama ve tehdidine maruz kalmıştı.

Kur'an bizlere, öz babanın kendi oğluna yönelik sarfettiği bu çirkin kelimeleri şu şekilde zikreder: "(İbrahim'in babası:) 'Ey İbrahim! dedi; sen benim tanrılarımın yüz mü çeviriyorsun? Eğer vazgeçmezsen, andolsun seni kovar, taşlarım! Uzun bir zaman benden uzak dur!'"

Hz. İbrahim'e isyan eden sadece babası değil, içerisinde büyüdüğü ve hâlihazırda yaşamını sürdüğü kavmi de vardı. Hz. İbrahim'in getirdiği delillere karşı kavminin öne sürdüğü delil ise sadece, atalarını da bu hal üzere gördükleri gerçeği idi.

"O, babasına ve kavmine: 'Şu karşısına geçip tapmakta olduğunuz heykeller de ne oluyor?' demişti. Dediler ki: 'Biz babalarımızı bunlara tapar kimseler bulduk.' Doğrusu, siz de, babalarınız da açık bir sapıklık içindesiniz' dedi."

- 1 Ankebut/16-17
- 2 Meryem/42-45
- 3 Meryem/46
- 4 Enbiya/52-54

Bu sapkın kavim, öne sürdükleri bu çürük delilin kabul görmediğinin idrakine varınca, kendilerini dünyevi ve uhrevi saadete çağırın bu peygambere karşı ‘oyunbaz/hilebaz/dalavereci’ (kendisini tenzih ederiz) cevabını verecek derecede çirkeleşmiştir.

“Dediler ki: Bize gerçeği mi getirdin, yoksa sen oyunbazlardan biri misin?”⁵

Zikrettiğimiz bu husus, dile basit ve kolay gelebilir ancak, her yönüyle kâmil olan bir davetçinin duygu dünyasında, öz ailesi tarafından davetine kulak tıkanması kadar yıkıcı bir şey olmasa gerek.

Bu yıkıcı duygulara rağmen Hz. İbrahim (a.s.)’da en ufak bir yorgunluk, yılgınlık ve ümitsizlik olmamıştır. Çünkü o, kendisine düşen görevin sadece tevhide davet olduğunu, hidayet nimetini bahşetmenin ise, Allah Azze ve Celle’ye ait bir husus olduğunun idrakindeydi. Bu sebeple, öz babası ve kavminin isyandaki ısrarına ve kendisine yönelik sarf ettikleri hadsiz çirkin sözlere karşı Hz. İbrahim’in verdiği cevap, sadece tevhid daveti olmuştu. Onlar sapkınlıkta ne kadar ısrar edip ileri gittiyse, İbrahim (a.s.)’da kendi davetinde o derece ısrar ediyordu.

O, bu mücadele esnasında kendi yanında dost ve yardımcı olarak, sadece Rabbini görüyordu.

Peki, Hz. İbrahim’in bu mücadele esnasında çektiği sıkıntı bunlarla sınırlı mıydı? Elbette ki hayır! Mücadelesi; ne ailesi ve kavmiyle sınırlıydı, ne de çektiği sıkıntılar sadece yukarıda zikrettiğimiz miktarıncaydı.

Hız. İbrahim’in yürüttüğü tevhid davetinden en çok rahatsız olan elbette ki tağut Nemrut’tu. Tağutların tevhid davetçilerine reva görecek şey de, elbette zulümden başka bir şey olamazdı. Nitekim İbrahim (a.s) da tevhid davetiyle o günkü sistemi ve sistemin idarecisi olan Nemrud’u rahatsız etmiş, bunun karşılığında da zindan ve akabinde de idam cezasına çarptırılmıştı. Hem de idamların en şiddetlisine: CANLI BİR ŞEKİLDE ATEŞE ATILMA CEZASI!

Hiç kimseye zararı dokunmayan birinin, yargılandığı mahkeme tarafından, haksız bir şekilde idam cezasına çarptırılmasının oluşturacağı korku ve kaygı İbrahim (a.s)’da hiç yer edinmemişti. Çünkü O, yegâne dostu ve yardımcısı olan Allah Azze ve Celle’nin kendisini sahipsiz ve yalnız bırakmayacağını biliyordu. Nitekim öyle de oldu. Alev alev yanan ateş Allah Azze ve Celle’nin *“... Ey ateş! İbrahim’e serin ve selâmet ol!”⁶* emriyle teslimiyet abidesi Hz. İbrahim’e serin ve selamet dolu bir mekan oldu. Böyle bir teslimiyete böyle bir mükâfat layık görüldü.

Bu durum Hz. İbrahim’e has bir durum olmasa gerek! Çünkü tarih boyunca tevhid mücadelesi yürüten nice kahramanların ekserisi, bu mücadele esnasında karşılaşmış oldukları ağır zorluklar içerisinde ilahi yardıma mazhar olmuştur. Önemli olan bu ilahi yardımı celbedecek teslimiyetin

gösterilmesidir. Hangi zamanda ve hangi şartlarda olursa olsun, akideden ve yürütülen mücadeleden taviz vermeksizin Allah Azimuşşan’a karşı gösterilen teslimiyetin karşılığı, hiç beklenmedik bir anda yetiyecek olan ilahi yardım olacaktır. Ödenen bedel ve gösterilen teslimiyet miktarınca yardım! Bu Sünnetullahtır. Bunun en güzel örneği de Hz. İbrahim (a.s) olmuştur.

Evet!

Davetini anlatmakta dur durak bilmeyen İbrahim (a.s.)’a artık hicret yolu görünmüştü. O, kendisine yüklenen görevi gereği terk-i diyar yapacaktı. Dile kolay, ama yüreğe çok ağır gelen bir imtihan! Dünya hayatında insana en ağır gelen şeylerden biri de kişinin doğup büyüdüğü yerlerden yabancısı olduğu uzak diyarlara göç etmesi olsa gerek!

İbrahim (a.s) da davası uğruna yabancısı olduğu uzak diyarlara hicret etti. Çünkü ilahi emir öyleydi. O’na düşen ise, tam bir teslimiyetle bu emre itaat etmektir. Nitekim öyle de yaptı. O esnada O’nun dilinden, sadece şu kelimeler döküldü:

“Ben Rabbime (emrettiği yere) hicret ediyorum. O bana doğru yolu gösterecektir.”⁷

Dava adamından beklenen buydu, O da en güzel bir şekilde bunu gösterdi. Öyle ya, ‘Halilullah/ HalilurRahman’ olmak kolay değildi. O’na dost olmak; hakaret, iftira, tehdit, sürgün, zindan, işkence ve idam gibi bedel ödemeyi gerektirirdi. O bizimle beraber olduktan sonra ne ehemmiyeti vardı bu bedellerin...

Sonuçta her şey Şeyh’ul İslam’ın dediği gibi değil miydi :

Düşmanlarım bana ne yapabilir ki,
Ben cennetimi yüreğimde taşıyorum.
Hapsedilmem halvet,
Sürgün edilmem seyahat,
Öldürülmem şehadettir.”⁸
Evet!

Bu teslimiyet ve sadakat sadece İbrahim (a.s)’da mı vardı? Böyle üstün bir meziyete sahip olan bir zatın ailesinde de böyle üstün meziyette birilerinin çıkması muhtemeldi. Öyle de oldu...

O’nun can yoldaşı ve sırdaşı olan eşi Hz. Hacer annemiz de eşi İbrahim (a.s)’ın eğitiminden geçmiş ve üstün bir teslimiyete sahip olmuştu. Artık onun da imtihan edilme vakti gelmişti. Öyle ki tarih boyunca tevhid mücadelesi yürüten dava erlerinin ailelerinden Hacer’ler, Asiye’ler ve Fatıma’lar çıksın.

İbrahim (a.s) ilahi emir gereği eşi Hacer’i ve *“Rabbim bana salihlerden bir (çocuk ihsan buyur)”⁹* duasının karşılığı olan ciğerparesi İsmail’i ıssız bir çöle bırakacaktı. O’na bu emri veren Yüce Zat,

5 Enbiya/55

6 Enbiya/69

7 Saffat/99

8 İbn Teymiyye

9 Saffat/100

onların karşılaşacağı zorluklardan habersiz değildi elbet. Çünkü O, sonsuz kudret sahibi ve ilmi her şeyi kuşatan bir Zat’tı.

İbrahim (a.s), eşi Hacer ve oğlu İsmail’i de yanına alarak, kendinden emin bir şekilde adım adım uçsuz bucaksız çöle doğru yürüyordu. En sonunda onları bırakacağı yere geldi ve onları yanlarında bir miktar su ve bir miktar azık olduğu halde ıssız bir çöle bıraktı.

Hacer annemiz, bir şeylerin ters gittiğini biliyordu, ancak ne olduğunu kestiremiyordu. Eşi İbrahim (a.s), kendilerine hiçbir açıklama yapmadan onları çölün ortasında yalnız bırakıp ardına bakmadan dönerken dayanamayıp : *“Ey İbrahim! Bizi burada, hiçbir insanın bulunmadığı bir yere bırakıp ta nereye gidiyorsun?”* diyerek birkaç defa seslenmiş, ancak İbrahim (a.s) cevap olarak sükûtu tercih etmişti. Hz. Hacer bir kez daha defa seslenip : *“Ey İbrahim! Bunu sana Rabbin mi emretti?”* diye sorunca, o teslimiyet abidesi olan Zat *“Evet”* cevabını vermişti. İşte o sırada Hacer annemizin ağzından tarih boyunca tevhid mücadelesi yürüten bireylere ve ailelere meşale olacak şu cümle çıkmıştı: *“Öyleyse git. Muhakkak ki Rabbimiz bizi burada zayı etmez.”*

Hacer annemiz bu duruşu ile adeta bizlere *“gönüller O’na teslim olmuşsa, ruhlar ve bedenler O’nun emrine boyun eğip ‘lebbeyk’ demişse, her nerede olursanız olun, Âlemlerin Rabbi olan Zat sizi asla zayı etmez”* diyordu.

Nitekim öyle de oldu. Âlemlerin Rabbi olan Zat, Hz. Hacer’in bu teslimiyetine ve sadakatine karşılık susuzluktan kıvranan ciğerparesinin yanı başında, hala günümüze kadar bitmek tükenmek bilmeyip akıp duran bir suyu bahşetti. Bu kadar mı, elbette ki hayır! Allah Azze ve Celle, insanların gönlünü oraya meylettirdi ve orayı mâmur etti akabinde de Hacer annemizin evladının susuzluğuna bir nebze de olsa çare bulurum edasıyla yedi defa koştuğu yerde, aynen onun koşuşturduğu gibi koşuşturmayı da, Hacc ibadetini yapanlar için bir şart olarak koydu.

Yukarıda da dediğimiz gibi, Sünnetullah böyleydi. Yani; ödenen bedel ve gösterilen teslimiyet miktarınca ilahi yardım!

Böyle bir aileye verilen başka bir lütuf ta vardı ki, o da; peygamberler zincirinin son halkasının kendilerine bahşedilen evladın soyundan gelmesiydi. Yani; daha küçücük yaşta susuzlukla imtihan edilen evlatları Hz. İsmail (a.s)’ın soyundan Hz. Muhammed Mustafa’nın gelmesi...

Evet!

Günler bir birini kovaladıktan sonra Hz. İbrahim’e daha ağır ve külfetli bir emr-i ilahi geldi. Bu öncekilerden daha ağır ve zordu. Çünkü gelen ilahi emir, İbrahim (a.s)’a kendi elleriyle evladını Rabbine kurban etme emriydi.

İnsan bunları düşündükçe ‘Aman ya Rabbi! Bu nasıl bir imtihan’ demekten kendini alıkoyamıyor adeta...

Hız. İbrahim (a.s), kendinden beklenen teslimiyeti gösterdiveoğluİsmail’ikurbanetmekiçinyolakoyuldu. Uzun bir yolculuğun ardından oğlu İsmail’in yanına varıp *“...Ey oğlum! Ben seni rüyamda boğazladığımı görüyorum. Artık bak, ne düşünürsün? dedi...”¹⁰*

Kendisini keskin bir bıçakla boğazlamayı talep eden bir baba karşısında korkuya kapılıp kaçması gereken, ya da yalvara yalvara bu niyetinden vazgeçmesini talep etmesi gereken o küçücük çocuk, teslimiyet abidesi anne ve babasından farklı bir duruş sergilemeden, daha o küçücük yaşında *“Babacığım sana ne emrediliyorsa yap, inşaallah beni sabredenlerden bulacaksın”¹¹* diye cevap verdi.

Bu kıssa karşısında kişinin hayretler içerisinde kalmaması elde değil ve böyle bir teslimiyeti hiçbir akıl ve mantık izah edemez.

Sadece Rabbin emrettiği için canından çok sevdiğin evladını kurban edecek ve sadece Rabbin emrettiği için öz babanın ellerinde keskin bir bıçağın altında can vereceksin. Ve bunu kerhen değil, can-u gönülden isteyerek yapacaksın.

Günümüzde böyle bir teslimiyeti görmek, böyle bir sadakati duymak mümkün müdür? Elbette ki hayır!

Böyle bir itaat ve teslimiyetin bir karşılığı olmalıydı. Ve nitekim öyle de oldu.

Evladını boğazlamak için yere yatıran İbrahim (a.s)’a ilahi yardım yetiştirdi ve oğlunun kurban edilmesine karşılık kendisine bir koç hediye edildi.

Kur’an bize bu kıssayı şu şekilde açıklar:

“Ne zaman ki ikisi de bu şekilde Allah’a teslim oldular, İbrahim oğlunu şakağı üzerine yatırdı. Biz de ona şöyle seslendik: «Ey İbrahim! Rüyana gerçekten sadakat gösterdin, şüphesiz ki, biz iyilik yapanları böyle mükâfatlandırırız. Şüphesiz ki bu apaçık bir imtihandı.» Ve ona büyük bir kurbanlık fidye verdik. Kendisine sonradan gelenler içinde iyi bir nâm bıraktık. Selam olsun İbrahim’e! İşte biz iyilik yapanları böyle mükâfatlandırırız. Çünkü o bizim mümin kullarımızdandı.”¹²

Evet!

Selam olsun İbrahim’e!

Selam olsun Hacer’e!

Selam olsun İsmail’e!

Selam olsun İbrahimce Rabbine verdiği ahde sadık olanlara!

Selam olsun İsmailce Rabbinin emrine gönülden teslim olanlara!

Selam olsun ailesini bu kûdsi dava uğruna feda edenlere!

Selam olsun tevhidi mücadele yolunda karşılaşılan bütün sıkıntılara karşı sabredip ‘Allah bize yeter’ diyerek tevekkül edenlere!

10 Saffat/102

11 Saffat/102

12 Saffat/103-111

OMURGA ve BEL FITİĞİ NEDİR?

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

✍ Davut KORKMAZ

Omurga; vücudun arka ve orta kısmında yer alan, kemikten ve kıkırdaktan oluşan, içinde omuriliği bulunduran kemik yapıdır. İskeletin önemli bir bölümünü oluşturan omurga, sırt boyunca uzanır, boyundan başlar ve kuyruk kısmına kadar ilerler. Bu şekilde omurga, vücuda destek sağlar.

Omurganın görevi; başın, gövdenin, göğüs ve karın boşluğundaki birçok iç organın ağırlığını taşımak ve pelvis (kalça) aracılığı ile bu ağırlığı alt ekstremitelere (kısımlarına) iletmektir. Omurga ayrıca; baş ve gövdenin hareketlerini de sağlar.

Omurganın çeşitli parçalarına ait omurlar arasında, büyüklük ve şekil bakımından bazı farklılıklar vardır. Ancak benzer ve hepsinde olan ortak özellikleri de vardır. Omurların benzerliği, yeni doğanlarda daha fazladır. Gelişme sırasında gittikçe artan ağırlık, hareket, gövdenin durumunda meydana gelen farklılıklar ve omurgaların çeşitli kısımlarına yapışan kasların etkileri, omurganın bütün kısımlarında aynı olmadığından, omurlar arasında şekil farklılıkları ortaya çıkar.

Omurlar birbirine o kadar düzenli bağlanmıştır ki, hareket halinde hepsi birbirleriyle bağlantı ve düzenli bir şekilde hareket eder.

Yanlış oturuş pozisyonları, yanlış yapılan ve omurların zedelenmesine neden olan hareketler, trafik kazası ve benzeri kazalar sonucunda meydana gelen omur sakatlanmaları, omurgada meydana gelen rahatsızlıkların oluşma nedenleri arasında yer almaktadır.

Omur¹ kemiğinin ortasında ki boşluk, yetişkin bir insanda ortalama 2 cm. çapındadır. Omurlar birbiri ile birleştiğinde, bu boşluklar kanal görünümü alır. Bu kanaldan, başlangıç yeri beyincik² olan sinirler toplu bir şekilde aşağı doğru ilerler. Bütün vücudumuzu kontrol eden merkezi sinir sistemini oluşturan sinirler omurganın içinden geçer. Bu nedenle omuriliğin her

hangi bir şekilde sakatlanarak sinirlere zarar verilmesi, sinirlerin kontrol ettiği organların da sakatlanması anlamına gelir.

Omurlar ve eklemlerin arasında ki boşluklardan otuz bir tane sinir ucu vücuda dağılır.

Diskler

Omurlar, yer çekimi etkisi ile birbiri üzerine baskı yapar. Omurların baskı ile birbirine zarar vermesini önleyen diskler bulunur ve bu diskler omurgaya esneklik kazandırır.

Faset Eklemleri

“Z” eklemler olarak da bilinen faset eklemler, omurların komşu omurlarla üst üste bindiği yerin her bir yanında, omurganın arkasında yerleşmiştir.

Faset eklemler, denge ve sağlamlık sağlar ve omurgaya eğilip bükülme özelliği verirler.

Öne doğru yüzde 80, arkaya doğru yüzde 20 açı yaparak hareket edebilirler.

Komşu omurların iki yüzeyinden yapılmışlardır ve ince bir kat kıkırdak ile ayrılırlar.

Eklem, kese benzeri bir kapsülle sarıdır ve snovyal sıvı (omurga hareket ettiğinde iki kemik yüzeyi arasında sürtünmeyi azaltan ve ayrıca kıkırdığı besleyen, yağlayıcı bir sıvı) ile doludur.

Omurga, 26 kemikten ve 33 omurdan oluşur; Boyunda (Servikal) 7 kemik, 7 omur (C1, C2, C3, C4, C5, C6, C7)

Sırtta (Torakal) 12 kemik, 12 omur (T1, T2 ... T12)

Bel kısmında (Lumbal) 5 kemik, 5 omur (L1, L2 ... L5)

Belin altından kuyruk kısmına kadar olan kısımda (Os Sakrum) 1 kemik ve 5 omur,

¹ Omurgayı oluşturan kemiklerin her birine verilen ad

² Kafatasının arkasında beyin altında bulunan, hareketi ve dengeyi düzenleyen, denge merkezi olan organ.

Kuyruk kısmında (Koksiks) ise; 1 kemik, 4 omur şeklinde bulunur.

Servikal Omurlar

Yedi adet omurdan oluşur. Yukarıdan aşağıya doğru, C1-C7 şeklinde sıralanıp adlandırılır. El ile yapılan bir dokunuşta hissedilebilir.

Birinci ve ikinci boyun omurları, başın değişik ve fazla hareketleri nedeniyle diğer omurlara göre daha çok farklılaşmışlardır ve sırasıyla “atlas” ve “axis” isimlerini alırlar. Bu omurlar, duyu ve hareket faaliyetlerinin omurilik tarafından kontrolünün yapıldığı bölgedir. Bu bölgede oluşabilecek hasar sonucu bedenin kollar ve aşağısında kalan bölgeleri felç olmaktadır.

Torakal Omurlar

On iki tane torakal omur vardır. Yukarıdan aşağıya doğru, T1-T12 şeklinde sıralanıp adlandırılır. Corpus’ları (gövde) aşağıya doğru büyür. Bu bölgede hasar meydana gelmesi sonucunda genital³ bölge ve ayaklar üzerindeki kontrolü ortadan kaldırmaktadır.

Lumbal Omurlar

Beş adet lumbal omur vardır. Yukarıdan aşağıya doğru, L1-L5 şeklinde sıralanıp adlandırılır. Bel bölgesindeki omurlar, omurganın diğer bölümlerindekilere göre daha kalın ve uzundur. Bu özelliğine ek olarak bel omurlarına yapışan büyük ve güçlü kaslar bulunur. Bu bölgede oluşabilecek hasar bacaklar ve aşağısını felç bırakır. Bel fıtığı dediğimiz olay da burada gerçekleşir.

Her iki omur arasında 4 ile 6 mm genişliğinde, elastik yapılı diskler bulunur. Omurgayı oluşturan tüm omurlar arasında diskler olmakla birlikte, bel bölgesine daha fazla yük bindiğinden, bel omurlarında yükü hafifletmek için daha fazla disk bulunur.

Omurlar arası diskler, omur yapıları arasında yastık olma işini üstlenirler. Diskler sağlam bir dış tabakadan ve içi jel olan bir yapıdan oluşurlar. Kişi yaşlandıkça ortadaki jel yapı su içeriğini kaybederek yastık görevini daha az yerine getirmeye başlar. Diskin sağlam olan dış halkası yırtılır ise, içerisindeki jel kıvamındaki yapı, yırtıktan dışarı çıkmakta ve omurilik kanalı ve sinir köklerini sıkıştırmaktadır. İşte bu duruma “bel fıtığı” (lomber disk hernisi) diyoruz. En belirgin göstergesi bel ağrısıdır. Fıtıklaşmış bir disk, bel ağrısı oluşturabildiği gibi, omurgadan çıkan sinirlere de baskı oluşturabilir. Böyle bir durumda bacaklarda ağrı, uyuşma ve güçsüzlük ortaya çıkar. Bu durum, sıklıkla L4-L5 ya da L5-S1 arası omurlarda görülür.

³ Üreme organların bulunduğu bölgeye verilen ad.

Tanı, Tomografi ya da MR (emar) çekimi yapıldıktan sonra konur. Tedaviyi ise, duruma ve gelişimine göre doktor belirler.

Os Sakrum

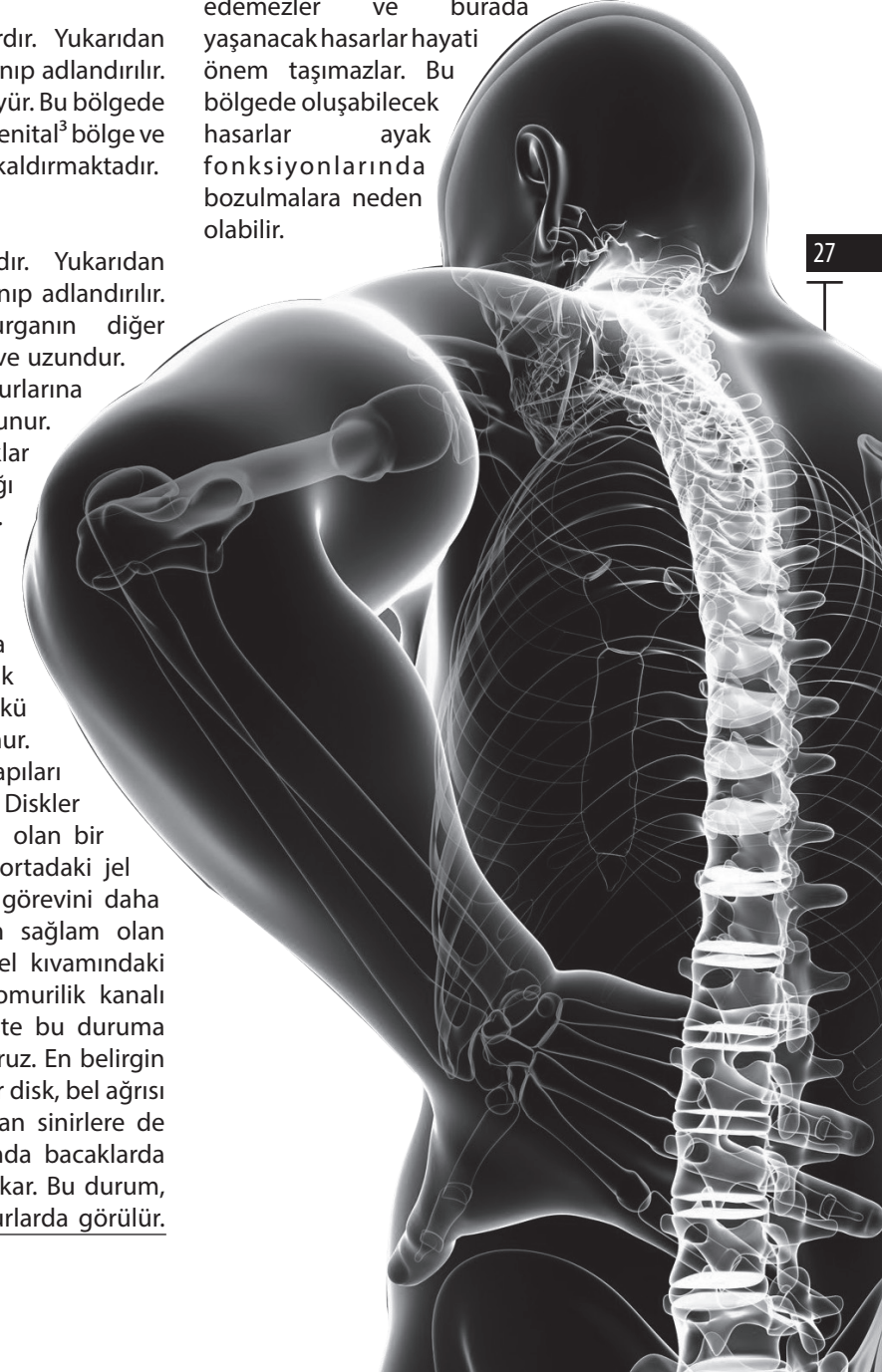
Tek kemikten oluşur. Kuyruk sokumu ve çevresinde ki bölgede bulunan ve 5 tane omurgadan oluşan bölgeye verilen addır. Üçgen şeklindedir. Sakrum’un L5 lumbal omuru ile yapmış olduğu üst bölüme S1 adı verilir. Ayakları ve genital bölge işlevlerini kontrol eden bu bölgede oluşabilecek bir hasar, bu işlevlerin son bulmasına ve felç olunmasına neden olmaktadır.

Koksiks

Kuyruk sokumunun en uç kısmında ve birbirine yapışık halde bulunup 4 tane olan omurgaya verilen addır.

Bu omurlar tek başına bir bölgeyi kontrol edemezler ve burada

yaşanacak hasarlar hayati önem taşımazlar. Bu bölgede oluşabilecek hasarlar ayak fonksiyonlarında bozulmalara neden olabilir.

Cimrilik Ne Demektir?

Kelime Anlamı

İslami ahlak alanında ‘Şuh’ ve ‘Buhl’ kavramları ile yer almakta olan “Cimrilik” kavramı, asıl itibarı ile farsça bir kelimedir. Dil alanıyla ilgilenen birtakım bilginler, ‘Şuh’ ile ‘Buhl’ arasında bir ayırım koymaktadır. “Şuh, insanın benliğini kaplayan bir bencillik duygusu; Buhl ise, bu duygunun etkisiyle iyilik ve bencillikten kaçınmaktır” demişlerdir.¹

Kelime anlamı itibarı ile Farsçada “adi, soysuz ve alçak” anlamına gelen cimri kelimesinden Türkçeleştirilmiş ve genellikle “pintilik, hasilik” manasında kullanılır.² Ahmet Rifat, Tasvir-i Ahlak’ta maddesinde cimriliği barındıran Buhl’u, cömertliğin zıddı ve nefsin yakalandığı bir hastalık olarak değerlendirir. Bu duygunun temelinde fakirlik korkusu, mal sevgisi ve hırsı gösteren Ahmet Rifat, cimriyi ipek böceğine benzetir. İpek böceği kısa hayatında nefsini korumak için uğraşarak bir koza yapar. Ama yaptığı kozanın içinde ölür. Sonuçta yapmış olduğu kozadan başkaları yararlanır.³

İstilahî Anlamı

Cimrilik, türlü sıkıntıları ve mahcubiyetleri göze alarak, para ve mal biriktirip harcamayan kimsenin durumunu dile getiren bir ifadedir. Bu, para tutumluluğundaki aşırılığı ve ihtiyaçlardan aşırı ölçüde kıyarak mal biriktirme hırsını dile getirir.

Cimrilik, insanın hayatında parayı sevmesiyle başlar. Sonuçta cimri parayı amaç edinir ve paranın kendisini sevmeye alışır, parayı hırslarını tatmin etme vasıtası sayar ve onu biriktirmekten sevinç duyar. Artık para, bir vasıta değil, gaye olarak kişinin hayatı üzerinde bağlayıcı bir etki yapmaya başlar.⁴

Bu yönüyle cimriliğe tasavvuf alanında nefis hastalığı da denilmektedir.⁵

Cimri, sahip olduklarının çok az bir miktarını harcar, işi gücü geri k a l a n ı

koruyup gözetmek, yok olmaması için çaba harcamaktır. Hayatta önemseyemediği tek şey para sahibi olmak, öncelikli amacı servetine servet

katmaktır. İhtiyaçlarını karşılarken, öncelikle geriye ne kadar artırabileceğini hesap eder. Zorunlu ihtiyaçlarını kısmak suretiyle karşıladıktan sonra, diğer ihtiyaçlarını yok sayarak hiçbir harcamada bulunmaz.⁶

Cimriler, gerçek benliğini kaybetmiş, yani ben’leri para ve servet olmuş kimselerdir. Para ve serveti kendisi için bir amaç haline getiren, yani para ve servete esir olan, onunla şekillenen insanın gerçek ben’i para olmuş demektir.⁷

İnsan, hayatında ilke olarak vasat bir şekilde hareket etmeyi gaye edinmelidir. İsrafa ve cimriliğe kaçmadan orta düzeyde hareket etmelidir. Bu şekildeki davranışa da cömertlik denmektedir.

Cimriliğin Sebepleri Nelerdir?

Psikolojik Sebepler

Mal yığma ve servet edinmedeki ölçsüz tutumlar, cimriliği motive eden davranışlardır. Cimrilik, ileri derecede fakirlik korkusu, mala karşı beslenen aşırı sevgi ve tutku, benlikte oluşan aşırı hırs sebebiyle insanlara şefkat ve merhamet göstermeyi

unutma gibi sebepler yüzünden meydana gelir. Yarından emin olmak, yoksul düşerek başkalarına muhtaç olmamak, yakınlarına iyi bir servet bırakmak, muhtemel bela ve musibetlere karşı önlem almak gibi düşünceler, cimriliğe yol açarlar. Hırsın bir ürünü olan cimrilik, bencillik duygusunun bir yansıması olarak ortaya çıkar. Bu tür eğilimler cimriliği teşvik eder. Bununla birlikte kişinin aklen zayıf ve fikren noksan olması, yani tam ve oturmuş bir kişiliğe sahip bulunmaması, cimriliğin doğmasına fırsat verir.⁸

Cimriliğin, hem haset hem de açgözlülük ve kendini beğenmişlikle yakından ilişkisi vardır ve çoğunlukla birlikte meydana çıkarlar. Dar görüşlü, korkak ve pinti olanlar, cimrilik hastalığına kolay yakalanırlar. Cimrilik, bir sıklık belirtisidir. Melankoli, paranoya gibi bazı patolojik durumlarda cimrilik, ruhsal bir dengesizlik olarak ortaya çıkar. Yine cimrilik, obsesif-kompulsif kişilik bozukluğu bulunan kimselerde de ortaya çıkmaktadır.⁹

Sosyolojik sebepler

Bir başka açıdan bakacak olursak, bazı kimselerde cimrilik, güven arayışından kaynaklanır. Bu tür cimrilik, toplumsal konumunu muhafaza etme ve gelecek endişesi taşımaktan kaynaklanır. Bazılarında da cimriliğin, iktidar arzusunun dolaylı çıkabildiğini söyleyebiliriz.¹⁰

Cimri kimse, hırs ve tutkuyla geleceğe bakarak, harcamada eli sıkı davranır. Kendinin ve yakınlarının geleceğinden emin olabilmek düşüncesiyle malını çoğaltıp durur. Fakat bazı kişilerin korkuları, günün birinde sıkıntıya düşmek korkusundan ileri gelmez. Nitekim servet bırakacak çocukları olmayan cimrilerde vardır. Böylesi kimselerde cimri tutum, kendini bir tür zevke bırakmayı, tutkuya kapılmayı ifade eder. Bazı insanların, herhangi bir gayeye yönelik olmaksızın, sadece kendileri için mal biriktirmekten zevk aldıkları görülür. Cimrilik yapmalarının sebebi sorulduğunda, açık seçik, kabul edilebilir gerekçeler bulamazlar ve kaçamak cevaplar verirler. Böylesi kimselerin cimriliğinin, arzu ve eğilimlerden kaynaklandığı söylenebilir. Bazı cimrilerde mal sevgisi o kadar ileri noktaya varır ki, adeta malı tanrılaştırırlar.¹¹

Dünyevi Sebepler

Cimriliğin ortaya çıkış sebeplerinden birisi,

- 1 Murtaza Mutahhari, Ahlak Felsefesi, çev. M. Recai Elmas, Akademi Yayınları, İstanbul, 1990, S.157.
- 2 Ebu Bekir Razi, Ruh Sağlığı: et-Tıbbu’r-Ruhani, Çev. Hüseyin Kahraman, İz Yayıncılık, İstanbul, 2004, S.100; Kınalızade Ali Efendi, Ahlak-i Ala-i, Çev. 1001 Temel Eser, İstanbul, tsz., S.300; İbn Kayyım el-Cevziyye, Medaricu’s-Salikin: Kur’an’ı Tasavvufun Esasları, Çev. Komisyon, İnsan Yayınları, İstanbul, 2005, II/245; vHüseyin Kahraman, Ebu Bekir Razinin Ahlak Felsefesi, İz Yayıncılık, İstanbul, 2004, S.123-124; Ali Rıza Aydın, Birey ve Din: Din Psikolojisinde Yeni Arayışlar, İnsan Yayınları, İstanbul, 2004, S.48; Rifat a.g.e. S.34.
- 3 Ejder Okumuş, Gösterişçi Dindarlık, Pınar Yayınları, İstanbul, 2002, S.137; Bozkurt Koc, “Dinsel Bir Yaklaşımla Obsesif-Kompulsif Kişilik Bozukluğu”, EKEV Akademi Dergisi, sayı: 10, 2002, S.132; Muhammed Said, Ruh Terbiyesi, Sure Yayınları, İstanbul, 1993, S.189.
- 4 M. Münir Raşit Öymen, Psikoloji Sosyoloji ve Pedagoji Açısından Ahlak Eğitimi, Murat Matbaacılık, İstanbul, 1975, S.47.
- 5 La Bruyere, Karakterler, Çev. Bediâ Köseimihal, Sosyal Yayınları, İstanbul, 1998, S.248; Muhammed Gazzali, Müslümanın Ahlakı, Çev. Abdülcelil Candan, Ribat Yayınları, Konya, 1997, S.163; Bayraktar Bayraklı, Kadın Sevgi ve Temel Haklar, Bayraklı Yayınları, İstanbul, 2001, S.106.

malın bizzat kendisini sevmektir. Öyle kimseler vardır ki, çok büyük servete sahip olduğu, hatta malını bırakacak çocuğu bulunmadığı halde, sırf mal tutkusu yüzünden, toplumdaki muhtaçlara yardımdan kaçınır, kendi zaruri ihtiyaçlarını karşılamayı sürekli erteler. Malını büyük bir aşk ve tutkuyla sever, onların varlığıyla sevinip mutlu olur. Bu durum tedavisi güç bir hastalık halini alır.¹²

Cimriliğin Zararları Nelerdir?

Cimrilik, psikolojik ve sosyolojik açısından haddi hesabı olmayacak şekilde birçok olumsuz sonuçlar doğurmakta, bireysel ve toplumsal zararlara yol açabilmektedir. Örnek verecek olursak cimriler, çoğu zaman zalim kimselerden daha katı kalpli ve acımasız olabilmektedirler. Hatta cimrilik yüzünden insanlar birbirlerinin canlarına ve mallarına bile zarar verebilecek seviyeye gelebilirler.

Cimriliğin insanda sebep olduğu olumsuz ruh hali, onun diğer davranışlarını etkiler. Genel itibari ile düşüncesini ve aklını esir alır, para ve mal hırsı kişiliği üzerinde de hâkimiyet kurar. Kişi ölçülü ve dengeli davranabilme yeteneğini kaybeder. Cimri kimseler, mal konusundaki tutku ve takıntılarından kolay kolay vazgeçemeyecekleri için hak, insaf ve mantık ölçüleri içerisinde davranabilme kabiliyetlerini kaybedebilir, normal dışı tutumlar ortaya koyabilirler. Cimri kimseler, katı kalpli, duygusuz, acımasız, bencil ve sadece kendini düşünen kişilik özellikleri geliştirirler. Gönüllerini ve duygu dünyalarını fakirleştirirler.¹³

Cimri bir yapıya sahip olan bir insan, mülk edinme eğilimini bir hırs haline dönüştürerek, hastalıklı bir davranış tarzı sergiler.¹⁴

Cimrilik, daha çok bu tutumu bir karakter haline getirenlere zarar verir. Cimriliğin zararı, öncelikle onu yapanadır. Cimriliğin bireysel zararları; insanlardan kaçarak korku içinde, yalnız yaşama, vicdan azabı çekme, pişmanlık duyma gibi farklı şekillerde kendini gösterir. Cimri, zevkini bilmez, rahatını aramaz, çile içinde, sıkıntı altında ezilir, hazza ve huzura sadece mal biriktirmekle ulaşacağını sanır. Dünya nimetlerinden yararlanmadan, doğal ihtiyaçlarını bile normal olarak karşılayamadan yaşayıp gider.¹⁵

Cimri kimse, hem kendisinin hem de

geçindirmekle yükümlü olduğu kimselerin ihtiyaçlarını karşılamaktan geri durur. Ne kendisine yararı olur, ne de başkalarına... Harcamaya yapmaktansa sefaletle katlanır; beslenmek yerine açlığa, giyinmek yerine

soğuğa, tedavi olmak yerine hastalığa razı olur.¹⁶

Servet bağımlısının dostluğu çıkara dayanır; dostlarıyla arasında bir dünya menfaati olsa, çıkarlarını dostlarına tercih eder. Bu yüzden cimri kimsenin toplum içerisinde samimi dostları, halk arasında itibar ve saygınlığı kalmaz. Sevilmeyen itibar edilmeyen bir kişi olur, aşağı görülür. Cimrilik, öncelikle aile bağlarını, aile bireyleri arasındaki sevgiyi olumsuz etkiler. Cimriliğin yaygın olduğu toplumlarda anlaşma, kaynaşma, yardımlaşma ve dayanışma mümkün değildir. Sonuçta tek başına ve yalnız kalmak vardır.¹⁷

Cimrinin Genel Olumsuz Karakteri Nasıldır?

Olumsuz karakter sahiplerinin önemli bir özelliği, kendileri yanlışa düştükleri yetmiyormuş gibi başkalarını da buna teşvik etmeleridir. Örneğin, cimriler kendileri cimri davrandıkları gibi, başkalarına da böyle davranmalarını salık isterler. Başkalarının da kendileri gibi olmalarını istemeleri, onların ruh hallerinin tipik göstergelerinden birisidir.¹⁸

*“Onlar ki; hem cimrilik ederler, hem de insanlara cimrilik tavsiye ederler ve Allah’ın kendilerine lütfundan verdiği şeyleri saklarlar. Biz, kâfirler için hor ve rüsvay edici bir azap hazırladık.”*¹⁹

Ayette geçtiği üzere Allah (c.c) cimrileri bekleyen azabı açık bir şekilde zikretmektedir. Bu azabı açıklarken “hor ve rüsvay edici bir azap” nitelemesi, cimrilerin kibirlerinin de esiri olduklarını ve buna karşılık azaplarının da aşağılayıcı bir şekilde olacağını tasvir etmektedir. Genel itibariyle cimrilerin, dünyada da insanlar tarafından sevilmemekle beraber aşağılanmakta olduğuna şahit olmuşuzdur. Hatta bu kimseler, çoğu zaman itibarlarını da kaybetmektedirler.

Ayette nitelemesi yapılan kimseler, mallarını gerekli yerlere harcamazlar, Allah’ın verdiği nimetleri gizleyip, var iken yok derler, zengin oldukları halde kendilerini yoksul gösterip Allah yolunda harcamazlar. Aynı zamanda başkalarını da sözlü ve fiili olarak cimrilığe teşvik eder, insanlığı hizmetten alıkoymaya çalışırlar. Hem kendileri zarara uğrarlar, hem de başkalarını zarara uğratmaya çaba harcarlar. İşte böylesi nankör kimseler, her türlü kınanmayı ve ilahi azabı hak etmişlerdir. Yüce Allah onlar için “hor ve rüsvay edici bir azap” hazırlamıştır.²⁰

Cimriliğin ortaya çıkmasının önemli sebeplerinden birisi de kıskançlıktır. Kur’an, Yahudilerde cimriliğin çıkış H z .

ortaya sebebi olarak, Muhammed (s.a.v)’e ve Müslümanlara karşı duydukları kıskançlığı göstermektedir. Nisa suresinin 54. ayeti²¹ onlardaki kıskançlığı açıkça ifade etmektedir.

Cimriliğin Tedavisi Mümkün müdür?

Cimrilik, nefsin yakalandığı tedavisi güç

hastalıklarından biri olarak kabul edilmiştir. Cimri bir kimsenin cömertlik düzeyine gelmesi kolay değildir.²² Bununla birlikte insan, mal konusundaki zayıflığını ve ihtirasını, İslami esaslara, ahlak kurallarına ve toplumsal değerlere uyarak kontrol altına alıp dengeleyebilir. Cimriliğin tedavisi, her şeyden önce vermeye başlamakla mümkün olur, sonra cömertlikte karar kılmak için çaba harcamak gerekir.²³

Özellikle yetişmekte olan neslin, olumlu ahlaki karakterleri edinmede yakın çevresinin rehberliğine ihtiyacı vardır. Özellikle çocuklar, paylaşma ya da paylaşmamayı, öncelikle anne ve babanın tutumlarından öğrenmeye başlar. Bu yüzden başta anne-baba olmak üzere yetişkin nesil, cimrilik gibi her türlü ahlak dışı davranış kalıplarından uzak durmalıdır. Başkalarına yaptıkları yardımlarla çocuklarına örnek olmalıdır. Çocuklar diğerkamlık gibi iyi ve güzel davranışlara yönlendirilmelidir.²⁴ Cömertlik, özgecilik ve yardımseverlik, uyandırılması gereken eğilimlerdenidir. Buna karşılık bencillik gibi eğilimler ise, söndürülmesi lazım gelen eğilimlerdir. Ahlak eğitiminde insanlara sadece, “hırs gösterme, kıskanç olma!” demek yeterli değildir. Bunun yerine, arzu ve eğilimlerin akışını ahlaken faydalı yönlere çevirmek hedef olarak seçilmelidir.

Müspetanlamadasonuçalcıbirahlakeğitimi için,yetişme çağındaki bireylerin olumlu davranışları desteklenmeli, yanlış davranışları yapılan uyarılarla düzetilmelidir.

Sonuç olarak; tedavisi mümkün olmayan tek şey ölümdür. Ölüm haricinde Allah’ın izni dâhilinde tedavi olunamayacak bir şey neredeyse yoktur. Cimrilik hastalığına yakalanan bir kimse tedavi olmak için ilk adımını öncelikle hasta olduğunu kabul etmekle atabilir. Daha sonra hayat kitabı Kur’an’ı Kerim’e ve Resulullah’ın sünnetine müracaat ederek cimrilikle cömertliği karşılaştırıp cimriliğin dünya ve ahiretteki zararlarını öğrenerek cömertliğe ulaşmaya gayret etmelidir.

12 Ebu Hamid Muhammed el-Gazali, Ihya Ulum’id-Din, Çev. Ahmed Serdaroglu, Bedir Yayınevi, İstanbul, 1992, III/577.

13 Ebu-Hasan el-Maverdi, Maddi ve Manevi Yüce Hedefler, Çev. Bergamalı Cevdet Efendi, M.E.B. İstanbul, 1993, S.502; Murtaza Mutaahhari, İnsan-ı Kamil, Çev. Şeyhmus Okur, Akademi Yayınları, İstanbul, 1989, S.192

14 Erich Fromm, Yaşama Sanatı, Çev. Aydın Arıtan, Arıtan Yayınevi, İstanbul, 1997, S.79

15 Christian Gotthilf Salzmann, Çocuğunuzu Yanlış Eğitiyorsanız, Çev. M. Cahit Gündoğdu, Hayat Yayınları, İstanbul, 2001, S.133

16 Rağib el-İsfahani, İslam’ın Ahlakî İlkeleri: ez-Zeri’a İla Mekarimi’ş-Şeria, Çev. Abdi Keskinsoy, Beşikçi Yayınevi, Trabzon, 2003, S.408; Yusuf Ziya Yörükân, Müslümanlık ve Kur’an-ı Kerim’den Ayetlerle İslam Esasları, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 2002, S.154

17 Tuncer Elmaccioğlu, Bilgece Yaşamak, Beyaz Yayınları, İstanbul, 1999, S.133; Hasari Haksan, Çağdaş Görgü Sözlüğü, Varlık Yayınevi, İstanbul, 1967, S.19

18 Muntasır Mir, Kur’an’ı Terimler ve Kavramlar Sözlüğü, Çev. Murat Çiftkaya, İnkılâp Yayınları, İstanbul, 1996, S.44; H. Emin Sert, Kur’an’da İnsan Tipleri ve Davranışları, Bilge Yayınları, İstanbul, 2003, S.352.

19 Nisa/37

20 El-Kadi Nasiruddin el-Beyzavi, Envaru’t-Tenzil ve Esranu’t-Te’vil, Daru’l-Kütübi İlmiyye, Beyrut, 1988, 1/214

21 “Yoksa onlar, Allah’ın lütfu ve kereminden insanlara verdiği nimetleri kısıyorlar mı? Şüphesiz biz, İbrahim ailesinde kitap ve hikmeti vermiştik. Hem de onlara büyük bir mülk ve saltanatı hışan ettik.” (Nisa/54)

22 Ali Turgut, Kur’an-ı Kerim’e Göre Ahlak Esasları, Şamil Yayınevi, İstanbul, 1980, S.117; el-İsfahani, İslam’ın Ahlakî İlkeleri: ez-Zeri’a İla Mekarimi’ş-Şeria, S.408

23 Celal Kurca, Kur’an-ı Kerim’de Fen Bilimleri, Marifet Yayınları, İstanbul, 1989, S.150

24 Bkz. İbrahim Ethem Başaran, Eğitim Psikolojisi, Gül Yayınevi, Ankara, 1996, S.193; Mehmet Zeki Aydın, Ailede Çocuğun Ahlak Eğitimi, Değerler Eğitim Merkezi Yayınları, İstanbul, 2005, S.202, 235-236

HİCRET EDEMİYEN LER

Ümmü MERYEM

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hamd; Âlemlerin Rabbi Allah Sübhanahu ve Teâlâ'ya,

Salât ve Selâm; O'nun kulu ve Resulu Muhammed (s.a.v)'in üzerine âline ashabına ve tüm iman ehlinin üzerine olsun.

"İman Edip de hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler, rütbe bakımından Allah katında daha üstündürler. Kurtuluşa erenler de işte onlardır." (Tevbe/20)

Hicret'in lügat manası; terk etmek, uzaklaşmak demektir.

İstilahi manası ise, masiyet ve küfür diyarını terk etmek, dinini daha iyi ve daha rahat yaşaması için bulunduğu yerden uzaklaşmak demektir.

"...Kim Allah'a ve Resulüne itaatle hicret ederek evinden çıkar da sonra kendisine ölüm yetişirse onun ecri (mükâfatı) gerçekten Allaha düşmüştür. Allah çok bağışlayan çok esirgeyendir." (Nisa/100)

Hicret insanın kendisini rahatlatmak bir gezi veya yolculuktan ibaret değildir. O akide için; vatani, yakınları terk etmek; akrabalık bağlarını, dostluk ilişkilerini ve rızık yollarını kesmek, vazgeçmektir...

Ve bu kutsal yolculuğa çıkmak için iki önemli husus vardır:

- Derin bir iman terbiyesi.
- Müminlerin uğradıkları eziyet ve ezilme sebebiyle küfürle birlikte yaşama imkânı olmamasına

dair tam bir kanaate varmaları.

Kehf süresinde bahsedilen Rablerine iman eden genç topluluktan ve memleketlerini terk edip mağaraya gerçekleştirdikleri hicret...

Anlaşıyor ki, akide için ailesini, yuvasını ve vatanını terk etmek olan, iman tablolarından bir tablo sahabelerin kalplerine yerleşti.

"Bu hicret aslında Rabblerineydi."

Tüm zalimleri ve zulümleri göze alarak, tek güvendikleri, sığındıkları, Allah Subhanehu ve Teâlâ'ya hicret ettiler.

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa, bu kendisinden asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır." (Ali imran/85)

Allah Yolunda Hicret etmek bu dinin gereklerindendir!

Allah Celle Celaluhu şöyle buyurmuştur:

"Her kim Allah yolunda hicret ederse yeryüzünde gidecek çok yer ve genişlik bulur..." (Nisa/100)

Yukarıda belirtilen Ayette (Ali İmran/85) .

Her kim Allah'ın rızasını gözeterek küfür ve masiyet diyarını terk ederse hem yeryüzünde bir genişlik görecektir, hem de rızıkta kuvvette aklında, dininde ve bizim bilmediğimiz Allah Subhanehu ve Teâlâ'nın bildiği daha birçok noktada genişlik görecektir. Bu Allah'ın vaadidir.

Tabi bu Hicret bir şehirden başka bir

şehir, bir mahalleden başka bir mahalleye de olabilir.

Önemli olan küfür diyarını bırakıp İslam'ın daha rahat yaşandığı bölgelere gitmektir...

Bunu yapmanın amacı ise dinini daha rahat yaşama gayesidir.

Allah yolunda hicret etmenin mükâfatı çok büyüktür.

Hatta bu amelin eciri belirtilmemiştir deyip tekrar Nisa Sûresi 100'cü ayeti hatırlayalım.

Şimdi sözü müminlerin annesi Ümmü Seleme Hind Binti Ebi Ümeyye'ye bırakalım.

Bizzat kendisi, kendisinin ve eşi Ebu Seleme'nin hicretinde ki müthiş parlak imandan bahsetsin.

Ümmü Seleme (r.a) şöyle demektedir:

"Ebu Seleme Medine'ye hicret etmeye azmettiğinde, devesini bana gönderdi. Beni ve Seleme İbn Ebi Seleme adında olan kucağımda ki çocuğumu bindirdi. Sonra devesinin başını çekerek benimle yola çıktı."

Muğire İbn Abdullah İbn Amr İbn Mahzum oğullarından bazı adamlar onun çıktığını görünce, yolunu kesip şöyle dediler: "Bu senin nefsin, ona karşı bize galip geldin, tamam!"

Ama şu arkadaşımız ne olacak? Memleketlerde onu dolaştırmaya neyin karşılığında bırakacağız?"

Devenin yularını Ebu Seleme'nin elinden çektiler ve beni aldılar. Bu durumu gören Ebu Seleme'nin akrabaları olan bir grup öfkelenerek şöyle dediler: "Hayır, Allah Teâlâ'ya yemin olsun ki, mademki kadıncağızı akrabamızdan zorla aldınız, bizde çocuğumuzu onun yanında bırakmayız."

Bunun üzerine her iki grup arasında münakaşa çıktı ve her bir grup küçücük yavrum Seleme'yi kendi tarafına çekmeye başladılar. Ta ki onun elimi elimden ayırdılar.

Sonra çocuğumu alıp götürdüler.

Beni de yanlarında hapsedtiler.

Eşim Ebu Seleme de Medine'ye gitti. Böylece beni, eşimi ve çocuğumu birbirimizden ayırdılar...

Ben bu olaydan sonra her sabah oturur, akşama kadar durmadan ağladım. Bu durum bir seneye yakın devam etti. Birgün amcaoğullarından bir adam oradan geçerken beni gördü ve bana acıdı.

"Niye bu garibanı bırakmıyorsunuz? Siz onu eşini ve çocuğunu birbirinden ayırdınız? Dedi.

Ve bunun üzerine bana "Eğer istersen kocana git" Akrabalarım çocuğumu bana verip bizi serbest bırakınca, bende çocuğum ile deveme bindim ve Medine'de ki eşimin yanına gitmek

üzere yola koyuldum. Tek başıma idim, Allah Teâlâ'nın kullarından hiç kimse yanımda yoktu.

Ben Kendi kendime şöyle dedim. "Kocama varıncaya kadar yolda karşılaşacağım kimselerle yetineceğim..."

Ten'i me vardığımda Osman İbn Ebu Talha ile karşılaştım.

Halimi sordu bende ona halimi arz edince, o bana şöyle dedi "Allah'a yemin olsun ki seni böyle tek başına bırakmam" Ve devemin yularını eline alıp benimle yola devam etti.

Allah'a yemin ederim ki, Araplardan ondan daha şerefli ve daha iyi bir adama rastlamadım..."

Ümmü Seleme, Hicret edemediğinde günlük hayatına devam etmeyip Allahtan ısrarla istedi.

Vazgeçmedi davasından. Ve Allah (c.c) ona yardımını gönderdi. Onu Osman İbn Ebu Talha ile kocasına ulaştırdı...

Hicret İslam davasının en önemli parçasıydı. Kolay olmadı.

Fakat Allah'a karşı samimi olanlar kaybetmedi.

Direndiler, hertürlü sıkıntılar ile imtihan edildiler, ama yinede vazgeçmediler.

Peki, Ayyaş İbn Ebu Rabia'nın imtihanını bilir misiniz?

Hz. Ömer'den dinleyelim:

"Ben Ayyaş bin Rebi'a ve Hişam bin As bin Vail ile sözleşmişim. Onlar benimle Mekke'ye 10 km. Uzaklıktaki Tenadib mevkiinde buluşacaklardı.

Anlaşma yapmıştık, kararlaştırılan saatte gelmeyen olursa onun düşmanların ellerine düştüğüne kanaat getirerek yolumuza devam edecektik.

Hişam Mekke'de yakayı ele verdi.

Ayyaş ise bizimle beraber Medine'ye vardı.

Peşlerinden Ebu Cehl bin Hişam ve Haris bin Hişam (Ayyaş'ın hem amcaoğlu hem üvey kardeşi) de Medine'ye geldiler.

Onlar Ayyaş'ın peşine düştüler ve dil dökerek Mekke'ye tekrar dönmesi için çaba harcadılar.

Kendisine dediler ki, "Annen senin ayrılmana çok üzölmüş ve sen eve dönünceye kadar saçlarını yaramayacağına ve güneşten gölgeye gitmeyeceğine and içmiştir." Ben ona durumu izah etmeye çalıştım, dedim ki bunlar sana yalan söylüyorlar, maksatları seni geri götürmektir.

Onun içinde türlü türlü bahaneler uyduruyorlar. Ben dedim ki, annen bitlenince ister istemez saçlarını tarayacak ve güneşten kavrulduktan sonra mutlaka gölgeye çekilecektir.

Fakat Ayyaş'a Anne sevgisi galip geldi...

Yine Hz. Ömer diyor ki, Ayyaş'ı uyardığım üzere beni dinlemedi ve Mekke'ye dönüşte amcaoğlu

ve üvey kardeşi onu oyuna getirip elini ayağını bağladılar.

Mekke'ye götürüp ikisi de halka seslenerek şöyle dediler.

"Ey Mekke'liler, yaramaz ve haşarı çocuklarınızı bizim gibi terbiye edin."

Hicret yolunda Medine'ye doğru iki yolcu.

Biri Ümmü Seleme diğeri ise Ayyaş bin Rebi'a.

İki ayrı hikâye iki ayrı imtihan...

Ayyaş bin Rebi'a nefesine yenilenlerden oldu. Ümmü seleme ise kazananlardan...

Hz. Suheyb'in samimiyetinden istiyoruz Ya Rabb!

Hz. Suheyb Medine'ye hicret için evden çıkınca, Kureyşliler kendisine şöyle diyerek mani olmak istediler:

"Sen buraya parasız, pulsuz gelmiştin. Burada zenginleştin. Şimdi de canınla beraber mallarını da alıp götürmek istiyorsun. Vallahi, buna müsaade etmeyeceğiz."

Hz. Suheyb (r.a) dedi ki:

"Peki, ben bütün mal ve mülkümü size bırakırsam bana gitme izni verir misiniz?"

Onlar "Evet" dediler.

Hz. Suheyb bunun üzerine bütün mal-mülk ve sermayesini Kureyşlilere bıraktı ve eli boş Mekke'den çıktı, Resulullah (s.a.v) bu "alışveriş"in haberini alınca dedi ki:

"Suheyb iyi bir iş yapmıştır."

İbn İshak'ın rivayetine göre genel olarak Medine'ye hicret etmek üzere Habeşistan'dan Mekke'ye dönenlerden yedisi hapsedilmiş ve bunlar hicrete katılamamıştı. Buna ilaveten, hicret sırasında yakalanan ya da hicret etme imkânına sahip olmayan pek çok kişi vardı.

Bunların kalbi iman doluydu, ama kendi zaaf veya imkânsızlıkları sebebiyle hicrete katılamamışlardı. Bunların dışında elleri ayakları hareket eden ve maddi imkânlarla sahip olan herkes Medine'ye hicret etmişlerdi.

Mekke'de hatırı sayılır kişiler arasında sadece Hz. Peygamber (s.a.v) Hz. Ebubekir ve Hz. Ali kalmışlardı.

Hz. Ebubekir hicret için her izin isteyişinde Resulullah (s.a.v) kendisine şöyle derdi *"Acele etme. Bakarsın, Allah sana bir yoldaş veriverir."*

Hz. Muhammed (s.a.v)'in bütün sevdikleri bir bir Medine'ye hicret ederken o ona emanet edilen malların canların sorumluluğu altında kaldı. Çünkü düşmanın bile tek güvendiği O'ydü. O Emin'di.

Yüreği Medine'ye gitme ateşi ile yanarken o Rabbi'nin iznini bekledi.

İki buçuk ay kadar sabırla bekledi.

Sonra mı?

Hicret edeceğini duyan düşmanları, onun için ölüm planları hazırlıyordu. Ve daha birçok sıkıntı bekliyordu Allah'ın Peygamberi'ni.

Ama o korkmadı.

O yılmadı.

O davasında sadık kaldı.

Ve müşrikler unuttular ki kendi planlarının üzerinde olan Allah Subhanehu ve Teâlâ'nın planları vardı.

Ve Allah Resulü (s.a.v) Mekke'den çıkacağı vakit, Mekke'nin pazarında bulunan Hazvere'de durarak Mekke'ye dönüp ona hitaben şöyle buyurdu: *"Vallahi! Sen Allah'ın arzının en hayırlısı şayet beni senden çıkarmasalar di senden çıkmazdım."*

Ve biz O'nun ümmeti olarak düşündük mü hiç?

Dinimizi daha rahat yaşayabileceğimiz, Rabbimize daha yakın olabileceğimiz daha hayırlı bir yere hicret etmeyi?

Yoksa nefislerimize uyup tatağut edindiğimiz mallarımızdan, anne-babalarımızdan, evimizden arabamızdan, belki de evladımızdan öteye geçemedik mi?

Allah Subhanallahu ve Teâlâ'ya uzaklaştıkça, dünyaya yaklaştığımızı unuttuk mu?

Bugün her birimiz kendi nefsimizi sorguya çekmeye hazır mıyız?

Rabbimize layıkıyla kul olup onun dinini daha rahat yaşayabilmemiz için, günahlardan haramlardan uzak kalabilmemiz için,

Başka bir ülke, başka bir şehir, belki de başka bir mahalleye hicret edebilme gücüne sahip miyiz?

Veya...

İlk hicretimiz;

Boş işlerden boş zamanlardan Allah'a sığınıp secdeye ve bize en güvenilir yolu gösteren Kitabımıza olsa?

"İnsanların bir kısmı Allah'ın rızasını isteyerek O'na ibadet yolunda kendini ve malını feda ederler." (Bakara/207)

Bu din Allah'ın dinidir ve onun istediği şekilde yaşanması gerekmektedir.

Rabbim cümlemize hakkıyla iman etmeyi nasip etsin.

Allahumme Âmin.

Davamızın sonu, Âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

GÜNÜMÜZDE BİR İMTİHAN ARACI:

TELEFON

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Abdulğani GÖNÜL

Lise yıllarında bir gün yanında oturan kızın kitabının üzerinde yazılı bir isim dikkatini çekti.

- "Kim bu?" diye sordu.

Arkadaşı:

- "Sevgilim" diye cevap verdi.

Genç kız:

- "Nasıl tanıştınız?" diye sordu.

- "Telefonda" diye cevap verdi.

- "Nasıl?"

- "Kızım! Sen aptalsın galiba? Ayakta uyuyorsun! Rastgele bir numara çeviriyoruz. Genç biri açarsa konuşuyoruz ve onunla arkadaşlık kuruyoruz. Ama onun çirkin biri olduğunu anlarsak kapatıyoruz ve yakışıklı birine rastlayıp onunla tatlı sohbetler edinceye kadar yeniden numara çevirmeye başlıyoruz!.."

- "İlişkiniz telefonla mı sınırlı kalıyor?"

- "Yoksa benden kuşku mu duyuyorsun? Tabi ki sadece telefonla sınırlı kalıyor! Vakit geçiriyoruz..."

Genç kız eve gitti. O da şansını denemek istiyordu. Telefonun diğer ucunda bitirim tiplerden biri vardı. Kendini kıza sevdirdi. Kız bu denemeyle yetinmedi tabi. İkinci, üçüncü, dördüncü... Artık diğer arkadaşıyla rekabet edebiliyordu. Hayranlarının çokluğuyla, konuştuğu kişilerin sayısıyla övünüp onunla yarışabiliyordu. Bu kötü alışkanlık kanına işlemişti. Odasına kapanıyor, kapıyı üzerine kilitliyor ve saatlerce telefonda konuşuyordu. Biriyle konuşmayı bitiriyor, bir başkasına bağlanıyordu. Sabaha karşı uyuyabiliyordu ancak.

Bir gün ailesine onu istemeye geldiler. Delikanlının bir kusuru yoktu. Beğendi, ailesi de beğendi. Onunla evlenmesine izin verdiler. Kendisi de istiyordu.

Ama bu kötü alışkanlığı terk etmemişti. Balayı biter bitmez tekrar eski alışkanlığına döndü.

Kocasının kardeşi ondan kuşkulandı. Bir gün paralel telefonu kaldırdığında iyice emin oldu. Arkadaşıyla

birlikte aylarca yengesinin konuşmalarını kaydetti. Sonra kaseti alıp yengesinin yanına geldi ve onu tehdit etti. Kadın kaseti almak istedi. Ancak adam kendisiyle birlikte olmak şartıyla kaseti verebileceğini söyledi. Kadın boyun eğdi ve bu teklifi kabul etmek zorunda kaldı. Ama adam kaseti vermedi. Birkaç kere daha onunla birlikte oldu. Sonra bu sefer de arkadaşıyla beraber olmama durumunda kaseti ifşa edeceğini söyleyerek tehdit etti.

Bu tehdit karşısında boyun eğdi ve

arkadaşıyla da beraber olmak üzere yola çıktı. Kocası eve geldiğinde onu evde bulamadı. İkinci oldu, akşam oldu, yatsı oldu yoktu ortalarda. Sabah oldu gene dönmedi.

Kocasının kardeşi korktu ve arkadaşına haber verdi. Arkadaşı gecikeceğini söyledi. Defalarca olmuştu bu iğrenç fiil... Sonra, şimdi göndermesi durumunda olayın ortaya çıkacağını ve rezil olacaklarını söyledi. Bu noktada şeytan akıllarına bir fikir getirdi. Ondan kurtulmaları gerekiyordu. Böylece onu öldürüp bir yere gömdüler.

Daha sonra kocasının kardeşi tarafından öldürüldüğü ortaya çıktı. Adam ve arkadaşısı tutuklandı. Ama iş işten geçtikten sonra... Kızın ve adamın namusuna leke sürülmüş oldu. Her iki ailenin fertleri utançtan başlarını kaldırıp kimseye bakamıyorlardı.

Bu gerçek bir hikâyedir. Hayal ürünü değildir. Bunun sebebi de gençlerin yanlış eğitilmeleri ve hiçbir kontrole tabi tutmadan tam bir serbestlik içinde hareket etmelerine izin verilmesi, İslami değerlerin aşılanması, Allah korkusunun, hayâ duygusunun telkin edilmemesidir. Bu, aynı zamanda dini, ahlaki değerleri bir kenara bırakarak sadece güzelliğe önem verenler için de bir derstir. Oğullarına ve kızlarına ahlak dışı konuşmalar yapan kişiler için tehlike çanları çalıyor.

Öğüt alıp sakınan var mı?

(Abdülhamid Bilali, Gerçek Hayattan Hikmetli Kıssalar, Öldüren Telefon adlı kıssa)

(Samimiyetime güvenin ki bu kıssayı sıkı sıkı yazdım. Üzülerken söylemek gerekirse; bugün televizyon kanallarında bundan daha iğrenç olayların yaşandığını sıklıkla duyar olduk.) Benim bu kıssada değinmek istediğim husus, bu kadar kötülük ve haramın işlenmesine sebep olan aracın "telefon" olmasıdır. Bugün hemen herkesin elinde iyi veya kötü, akıllı veya akılsız, 2 veya 4 çekirdekli (bazılarında daha fazla), Samsung veya iPhone bulunmaktadır. Artık telefon günlük hayatımızın bir parçası haline gelmiş durumda ve telefonsuz günlük hayatımız işleyemez hale gelmiştir. Bu çağda telefon artık bedenimizin bir parçası gibi olmuştur. Nasıl ki vücudumuz kalp, akciğer, beyin olmadan yaşayamıyorsa, aynı şekilde de telefonsuz hayatımızı sürdürmemiz imkânsız görünmektedir. Her gün evden çıkmadan önce "acaba bir şey unuttum mu?" sorusunu kendimize sordüğümüzda, aklımıza gelen ilk şey telefondur. Hemen elimizi cebimize

atarız veya çantamıza bakarız ve telefonu yerinde gördüğümüz anda büyük bir mutluluk duyarız. Çünkü onsuz artık hayat yaşanmıyor.

İnsan bedeninin fiziksel ihtiyaçları vardır. Bu yüzden bedenimize günlük gıda ve içecek takviyesi yaparız. Telefon da artık bizim bir organımız gibi olduğundan, onu beslemek için de mutlaka bir "şarj" makinesi yanımızda bulunması gerekir. Çünkü telefonun şarjı bittiği anda, insanın artık bir organı işleyemez hale gelmiştir. İnsanlar strese girmeye, nöbet geçirmeye başlar. Eğer bu durum kısa sürede önlenemezse, ciddi sonuçlara yol açabilir.

Bir İngiliz şirketinin yaptığı araştırmaya göre, telefon kullanım yaşı 9'lara kadar inmiş durumda. "Herkes bir telefon", "Telefonsuz hayat mı olur?", "Telefon artık hayattaki bir arkadaşımız" sloganlarını ata ata telefon kullanım yaşını 9'lara kadar çekmeyi başardılar. Bunu da insanlara daha ileri bir hayat statüsü kazandırmak için yaptıklarını söyleyerek, kendi cüzdanlarını doldurdular.

Bir de "akıllı" denen telefonları icat ettiler. Bu telefonlara "akıllı" denmesinin sebebi de insanın günlük rutin işlerinin birçoğunu yapabilmesidir. İnternete girmek olsun, bir yeri arıyorsanız gps olsun, müzik ve video oynatıcıları olsun, hesap makinesi olsun... Bu saydıklarımız güzel şeyler. Biz bunlara nimet gözüyle bakıyoruz. Asıl sıkıntı, bu akıllı telefonların bilinçsiz kullanımıdır. Bu hususta; "Telefonları bilinçli bir şekilde kullanacak olan yine bireylerdir, biz onlara karışamayız" diyenler, yaptıkları reklam ve algı operasyonlarıyla toplumu yanlış yönlendirmeye çalışanların ta kendileridir.

Reklamlarda ne yapılır bilir misiniz? Bilinçsizce tüketin diye size kampanyalar sunarlar. Çok zor değil, bir konuşma operatörü mağazası önündeki reklamlara bakmanız bile yeterli gelecektir. Size özel "10.000 DK", "10.000 SMS", "10 GB internet" kampanyalarından faydalanmak ister misiniz? Bir müslüman "10.000 DK" kim ile konuşabilir, "10.000 SMS" ile kimle mesajlaşabilir, "10 GB" ile internette nasıl zaman geçirebilir?

Bir de bu operatörlerin gece kampanyaları var. "Saat gece 12'den sabah 6'ya" şu kadar kampanya, "Gece saat 2'den sabah 8'e" şu kadar kampanya... Gündüzümüzü boşa geçirmemizi istedikleri yetmiyormuş gibi, bir de gecelerimizi boşa geçirmemizi istiyorlar. Bizim çok mu vaktimiz var? Yoksa biz zamanımızı doldurmanın peşinde miyiz? Bizim bu yaptığımız Rabbimizin nehyettiği israfın ta kendisi değil midir? Yüce Rabbimiz; "...O, israf edenleri sevmez"¹ derken, Allah Rasulu de "İki nimet vardır ki insanların çoğu bunların değerinden habersizdirler. Bunlar sağlık ve boş zamandır"² dememiştir mi?

1 A'raf, 31
2 Buhari

Dediğimiz gibi, birileri bilinçsizce tüketirmek için ellerinden geleni yapıyor. İnsanları daha sosyal bir hale getirmek adına "Sosyal Medya" denen Sanal "Hayatı" icat ettiler. Ancak hiç bir zaman bundan müspet bir şekilde nasıl istifade edilmesi gerektiği hakkında bir bilinçlendirmeye girişmediler. Akabinde de insanlar, sosyal olmaktan daha çok asosyal oldular. Bütün hayatlarını gerçek olmayan SANAL ÂLEM'de yaşamaya başladılar. Bu sırada en ufak bir enerji kesintisinde "Sanal Âlemde" adeta bir çeşit intihara girişmiş oldular.

Hayatımıza şöyle kısaca bir göz atarsak, gerçek hayatı bırakıp "Sanal Âlemde" yaşıyor olduğumuzun farkına varırız. Ayrıca; "SANAL ÂLEM'DE" bir tane değil, onlarca hayatınız vardır. Facebook, Twitter, Instagram, Snapchat, Scorp ve bunlar gibi onlarca, belki de yüzlercesi... Her bir ortamın kendine göre de bir düzeni ve ilişkisi vardır.³

Bu ortamlarda çok rahatlıkla haram işlenebiliyor. Kız-erkek ilişkilerinde herhangi bir sınır olmaksızın rahat bir ortam oluşturulmasına imkân sağlıyor. Arkadaşlardan birinin paylaştığı fotoğrafı gördükten sonra onlara haset edilebiliyor. Hatta kimileri; "Onun fotoğrafı benimkinden daha fazla like aldı" deyip kendini

kahredebiliyor, bu platformlarda arkadaş sayısı az olduğunda, kendini yerden yere de vurabiliyor...

Bu uygulamaların bir de "mesajlaşma" seçenekleri vardır ki "Gıybet (dedikodu)"ın kapısını sonuna kadar açabiliyor. "Hakan'ın ne yaptığını gördün mü?", "Berk şöyle bir adam", "Seda çok vurdumduymaz"... Bu konular böyle gider.

Bu mesajlaşmaların dini açıdan verdiği zarardan başka fiziksel zararları da vardır: İnsan mesajlaştığı sırada başını öne doğru eğerek ve omurlar zarar görür. İnsan yolda yürüdüğü zaman telefona bakarak yürür ve bu mesajlaşma onun ölüm nedeni olabilir. Ve bu öyle uzar gider...

Bir başka durum ise; bu kadar haram ve günahı işlemenin çok basit bir duruma gelmiş olması...

Hem neden olmasın ki sonuçta haram işleyeceğimiz makineyi avucumuz kadar yapmışlar ve cebimize koymayı başarmışlar. Bu hususta hemen aklıma şu hadis-i şerif geldi:

"Cennet size ayakkabı bağlarınızdan daha yakındır. Cehennem de öyledir."⁴

Hülâsa;

Yukarıda zikredilen kıssada, telefon denen son yüzyılın en büyük icadının doğurduğu kötü sonuçlara, yani; basit bir telefonla imtihan olunan birinin, bu imtihandan başarısız çıkmasının acı sonuçlarına şahit olduk. Oysaki bu icad bizi cehennem yaklaştıracak gibi, cennete de yaklaştırabilir di...

Nasıl mı?

"Kendisini (doğrudan) ilgilendirmeyen şeyi terk etmesi, kişinin iyi müslüman oluşundandır"⁵ hadisi ışığında, bizi ilgilendirmeyen şeylerden yüz çevirerek, dünya ve ahiret hayatımızı mamur edecek uygulamalara yönelmekle.

Örneğin; elinizdeki bu telefon aracılığıyla Kur'an'ı Kerim'e⁶, mealine⁷, Kütüb-i Sitte Hadislerine⁸, tefsirlere⁹ ulaşabilir, delilleri ile namaz kılmayı ve abdest almayı öğrenebilirsiniz... Yeter ki kendinizi hak ile meşgul edin.

Bu hususta bize ışık tutması adına, imam Şafii'nin şu sözüne katılarak diyoruz ki: "Sen nefsin hak ile meşgul etmezsen, batıl seni işgal eder."

Kısaca diyebiliriz ki telefon bizi cennete veya cehenneme götürebilecek yanımızda taşıdığımız bir bilek olabilir.

³ Şu an için en popüler olanlar ise Instagram, Kwai, TikTok uygulamalarıdır.

⁴ Buhari

⁵ Tirmizi

⁶ Diyanet'in kendi Kur'an uygulaması veya Hasenat Hatim uygulaması güzel çalışmalar arasındadır.

⁷ Ayet Bul uygulaması güzeldir.

⁸ Alfa BC Soft'un Kütüb-ü Sitte uygulaması tavsiye edilebilir.

⁹ PlayStore'da İbn Kesir, Taberi, M. Hamdi Yazar, Ali Küçük vs. Tefsirleri mevcuttur.

Aldanmış bir Ömür

Ömer TUĞRAN

**Nefsini din edinmişsen eğer ne anlarsın İslam'dan
Gaflete dalmışsan uzak kalmışsın imandan
Dünya uykusundaysan habersiz kalmışsın hak yoldan
Nefsin uyandırmaz seni o gaflet uykundan**

**Güvenme gençliğine elbet gidecek bir gün senden
Geriye bir yığın keşkelerle dolu bir beden
Vakit geldi mi Azrail indi mi gökten
Ne fayda gelir ki ölüm anındaki tövbeden**

**Aldanma şu fani dünyanın bir anlık güzelliğine
Dünya geçicidir anlarsın ömrün bitince
Ya taşınırken omuzlardaki tabutun içinde
Ya da dar kabrinin o karanlık ininde**

**Dünya sevgisi sinmiş kalplerde, yeşermez İslam
Fani makamlar uğruna heba edilen bir yaşam
Dünya ve ahiretini yerle yeksan etme ey insan
Hâlbuki İslam'dadır en yüksek ve bâki makam**

**Gel harap etme ömrünü Rabbin emrediyor sana
Sıyrıl batıl yollardan dön hak yoluna
Bil ki İslam'da bulunur her derde deva
Yürekten gönül bağla yüce Allah'a**

Fıkıh Köşesi

Gayr-i İslamî Bayramları Kutlamanın Hükümü

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hamd; varlıkları yoktan yaratan Allah'a, Salât ve Selam; müjdeleyici ve uyarıcı/sakındırıcı olarak gönderilen Hatem'ul Enbiya Hz. Muhammed Mustafa (a.s)'a, ehl-i beytine ve takipçilerine olsun.

Allah (c.c) yeryüzünde hayatlarını sürdüren tüm insanlar için gereken tüm mesajları, emir ve yasakları Kur'an-ı Mübin ile göndermiş, bu ilahi mesajları açıklayıcı olarak ta Peygamberler göndermiştir. Nübüvvet zincirinin son halkası Hz. Muhammed (s.a.v), önceki selefleri gibi bu ilahi mesajı en açık şekilde bizatihi kendisi yaşayarak Müslümanlara öğretmiştir. Haliyle hayatımızın her alanında karşımıza çıkan olaylara karşı müracaat edeceğimiz ilk kaynak, Rabbimizin kelamı Kur'an ve Resulullah (a.s.m)'ın bize miras olarak bıraktığı Sünnet-i Seniyye'si olmalıdır.

Üzülerek söylemek gerekirse; özellikle günümüzde mensubu olduğumuz İslam dininde yer almadığı ve hatta dinimizin şiddetle nehyettiği birçok sapkın inanç ve davranış, müslümanlar arasında yayılmış ve ciddi anlamda yer edinmiştir. Bunları burada tek tek zikretmek, gerek yazar, gerekse de okuyucu açısından hayli vakit alacak bir durumdur. Bizim burada ele alacağımız husus, müslümanlar arasında yer edinmiş gayr-i İslami inanç ve davranışlardan sadece biri olacaktır. Ele alacağımız bu olumsuz davranış, dinimizin belirlediği bayramların berisinde

kalan gayr-i İslami bayramlardır.

Konuya girmeden önce bayram kelimesinin etimolojik yönünden anlamının ve ardından da mahiyetinin üzerinde biraz duralım. Akabinde de İslam'da yer almayan bayramlar ve hükümlerini izah etmeye gayret edeceğiz.

Bayram kelimesinin etimolojisi, Kaşgarlı Mahmut'un tespitine göre; kelimenin aslı Farsça 'bezrem/bezram' (بذرم/بذرام) olup "sevinç ve eğlence günü" demektir ve 'beyrem/bayram' telaffuzu ise, Oğuzlar'a aittir.¹

Bayram kelimesinin Arapçası ise, sözlüklerde "âdet halini alan sevinç ve keder; bir araya toplanma günü" anlamlarıyla karşılanan 'iyd' dir. (el-iyd/العيد). Bu kelimenin aslının ise 'ivd' (عود) olduğu ve "tekrar dönmek" anlamını taşıdığı bilinmekte ve bu durum İbnü'l-Arabî ve Zebidi gibi lügatçılar tarafından, "çünkü o her yıl yeni bir sevinçle döner" şeklinde yorumlanarak, mevsimlerin dönmesine bağlanmaktadır.²

Bayram denilince akla ilk gelen şey, topluluğun seçilen özel bir günde çeşitli kutlamalarla sevinç ve mutluluğunu gösterdiği bir faaliyettir. Bayram kavramı, anlamı geniş ve her toplumda yer alan belli bir zaman diliminde kutlanılan özel bir gündür.

Bu kutlanılan özel gün dediğimiz bayramın çeşitli şekilleri vardır. Mesela; Araplarda her kabilenin en az bir putu ve her putun da takdis edildiği muhtelif kutlama günleri vardı. Bu günlerde ayrıca pazar ve panayırılar kuruluyor, dinî bayramlar; şiir, müzik, içki ve kadınların

1 Divanı Lügati Türk Tercümesi, I, 263, 484; III, 176
2 DİA, C.05, S.257

yer aldığı eğlencelerle birlikte (bugünkü karnavallar gibi) kutlanıyordu.³

Yapılan genel araştırmalara göre, bayram günlerinde çoğunlukla törenler eşliğinde eğlenceler düzenlenip, bir sevinç ve huzur beklenmekle beraber, çoğu zaman mahkûmlar affedilip cezaları hafifletilmektedir.

Tüm bunların yanında bayramda dikkatleri çeken bir diğer özellik ise, yeme içmeye fazlaca yer verilmesidir. Nitekim İslam dininde, Müslümanlar için yılın her gününde oruç tutmak caiz olduğu halde, bir aylık farz orucu takip eden Ramazan Bayramının birinci günü ile bilhassa fakirlerin et yiyebilecekleri Kurban Bayramında (dört gün) oruç tutmak yasaklanmıştır.⁴

Yukarıda yazılanlardan da anlaşıldığı üzere, genel anlamda bayramın neşe, sevinç, mutluluk ve bir eğlence anlamını içerdiğini görebiliriz. İslam'da da aynen bu şekildedir. Aradaki fark; biz Müslümanların inancına göre bayramların Rabbimizin istediği şekilde olması ve içeriğinin de yine Rabbimizin çizdiği hudutlar çerçevesinde icra edilmesi gerektiği zorunluluğudur.

Yüce Rabbimiz kendi keliminde, şeytanın insanoğlunun apaçık düşmanı olduğunu ve buna binaen insanoğlunun da ona ve desiselerine karşı çok dikkat etmesi gerektiğini açık bir şekilde zikretmiştir. Ancak insanda var olan zafiyet ve nefsin de tahrikiyle insanoğlu çoğu zaman ya aniden, ya da süreç içerisinde Allah'ın çizmiş olduğu yoldan sapabilmektedir. Konumuz açısından ifade edecek olursak, Allah (c.c) Müslümanlar için iki bayram tayin etmiştir. Ancak birtakım Müslümanlar bu hakikati bildikleri halde, bazen şeytanın kendilerine telkin ettiği yanlış yola sapabilmektedir. Bu konu genişliğiyle beraber çok pek çok ayrıntıyı da içine almaktadır. Bizler daha çok, günümüzde ve bilhassa çevremizde karşılaştığımız İslam'ın dışında yer alan bayramlar hakkında bilgi vermeye çalışacağız.

İslam dini, insanoğlunun hayatının her alanına müdahil olduğu gibi, kutlanacak olan bayramlara da müdahale etmiş ve bayram(lar)ın nasıl olması gerektiğini net bir şekilde ifade etmiştir. Biz

insanlara düşen görev ise; her şeyde olduğu gibi, bu hususta da emredilene tereddütsüz bir şekilde teslim olup ittiba etmektir. Bu hususta Rabbimizin emri açık ve nettir :

"Allah ve Resulü bir işi hükme bağladıklarında hiçbir mü'min erkek ve hiçbir mü'min kadına o işlerinde istediklerini yapma hakları yoktur. Kim Allah'a ve Resulüne isyan ederse, şüphesiz apaçık bir sapıklıkla sapmış olur."⁵

Müslüman erkek ve bayanların hayatlarının her alanında bu emre bağlı kalmaları gerekmektedir. Yani konu her ne olursa olsun, Allah ve Resulü bir işte hüküm verdikleri zaman, ikinci bir seçenek aramadan onu olduğu gibi kabul edip iman ederek uygulamak gerekir.

Buna rağmen üzülererek belirtmek gerekir ki; günümüzde birçok Müslüman bu emre muhalefet etmiş, gerek heva ve heveslerine uyarak, gerekse de kendilerinden önceki kavimlerin bıraktıkları delalet dolu mirastan kendilerine bir pay çıkararak, açmış oldukları batıl yolda şuursuzca adım adım ilerleyip hayatlarına gayr-i İslami birçok inanç ve davranış sokmuşlardır.

Oysa Hz. Resulullah (a.s.m) 1400 küsur yıl önceden günümüzde Müslümanların içerisinde bulunduğu üzücü bu durumu bildirmişti. Şöyle ki bir gün Hz. Resulullah (s.a.v) sahabelerine; "Sizler karış karış, arşın arşın sizden öncekilerin yollarına uyacaksınız. Hatta onlar bir keler deliğine girecek olsalar, siz de gireceksiniz" diyerek uyarıda bulunmuş, bunu duyan sahabe (r.a) "(Bizden öncekilerden maksat) Yahudiler ve Hristiyanlar mı ey Allah'ın Resulü?" diye sorunca, Hz. Resulullah "Onlar değilse ya kim?"⁶ diyerek cevap vermişti.

Mezkûr ve benzeri birçok ikazlara rağmen Müslümanların, hayatlarına soktukları olumsuz inanç ve davranışlardan biri de, İslam'da herhangi bir yere sahip olmayan bayram(kutlama)lardır. Bu hususa dikkatlice yaklaşıldığında, bu bayramların birçoğunun yaşanmış hatıraları canlandırmaya yönelik kutlamalardan ibaret olduğu ve çoğu zamanda putperestlik dönemlerinin izlerini taşıdığı görülecektir.

Bu minvalde gayri İslami bayramlar oldukça fazladır.

3 Kitabul-Esnam, Not: 71
4 DİA, C.5, S.258
5 Ahzab, 36
6 Buhari; Müslim; İ. Ahmed.

Ancak biz burada sadece bir kısım bayramlar üzerinde duracağız.

Evet!

Ülkemizde bilinçsiz bir şekilde kutlanan Noel ve yılbaşı günlerinden başlayacak olursak, bu ikisi çoğu kişi tarafından karıştırılarak aynı zannedilmektedir. Oysa Noel ile yılbaşı günü eş anlamlı/aynı değildirler. Yani; Noel ve yılbaşı, temelde birbirinden ayrı unsurlar olup, tamamen birbirinden farklıdır.

Hristiyanlığa göre Noel, Hz. İsa'nın doğumu hatırasına 25 Aralık veya 6 Ocakta kutlanan yıllık bir ibadettir. 1 Ocakta kutlanan yılbaşı ise, tamamen seküler bir olgudur. Bunun yanı sıra, göz ardı edilmemesi gereken bir diğer husus ise, güvenilir kaynaklara göre IV. yy'ın yarısına kadar Hz. İsa'nın anısına kutlanılan herhangi bir klişe festivali olmadığı gerçeğidir.⁷ Bizim burada bunu zikretmemizin sebebi, her yıl Noel adıyla yapılan kutlamaların, Hz. İsa'nın doğumu için bir ibadet anlayışıyla yapılan kutlamalardan uzak, her türlü iğrençliği ve rezaleti içinde barındıran, aslı putperest kültürlerden alınan geleneklerle yoğrulmuş bir kutlamadan ibaret olduğunun bilinmesi gerekliliğidir.

Bu gecede başta çocuklar olmak üzere, aileler tarafından bacadan gelmesi beklenen Noel baba yortusu gerçeklikten olduğunca uzaktır. Bu hakikat, İngiliz Durkan Başpiskoposu Dr. Davit Jenkis tarafından da

açıklanmış, St. Arban

başpiskoposu olan

John Taylor ve

Anglikan

Çevre

Bakanı

John

Gummer

gibi

kişiler

de Dr. Davit'in sözlerini desteklemişlerdir.

Noel gecesinde yer alan ve olmazsa olmazlardan biri olan Çam ağacı geleneği ise, Baltık sahillerinde yaşamış Tötonların dininden bir kalıntı olup, 25 Aralık gece yarısı ormandan kestikleri bir çam ağacını eve götürüp tapınmalarının geleneğidir.

Yukarıda zikrettiğimiz dışında birçok hurafeyi barındıran bu geceyi biz Müslümanların dışında, Hristiyan inancına sahip bir takım mezhep ve gruplar da reddetmektedir. Bunlar arasında İngiltere'de yer alan Püritenler ; barbar ve pagan adetleri kalıntısı olduğundan, Noel gibi kutlamaları tamamen ortadan kaldırmak için olduğunca çalışmışlardır. Buna rağmen Noel, İngiliz monarşisinin restorasyonu ile daha seküler hale getirilerek canlandırılmıştır.

Aynı şekilde değişik dillerde yayınlanan ve her ay yaklaşık 7 milyon nüshası bedava dağıtılan "The Plain Truth" dergisi, her yıl Kasım ayında Noel ve yılbaşının kutlanmaması için bir kampanya başlatmaktadır. Lakin onca çalışmalara rağmen bu hususta başarılı olamamışlardır.⁸

Putperest ve sapkın seküler olguları içinde barındıran bu geceleri/kutlamaları, Hristiyanların bile yanlış bulup ortadan kaldırmaya çalıştığı ve dinimizin tamamıyla reddettiği cahiliye ve putperest kalıntıları taşıyan bu türden gecelerin bir kısım Müslüman(!) tarafından kutlanması içler acısı bir durum olsa gerek.

Çoğu Müslümanın bilinçsiz bir şekilde kutladığı bir diğer bayram da 'Nevruz (Neyruz) Bayramı'dır. 'Nevruz' kelimesinin aslı Farsça 'nev-ruz olup' "yeni gün" demektir. Güneşin Koç burcuna girdiği 22 Mart günü kutlanan bu bayram, şemsi İran takviminin ilk günüdür; sonradan Sultan Melikşah'ın hicri 471 (1078) yılında başlattığı hicri şemsi Celali takviminin de (Uluğ Bey takvimi) ilk günü olmuştur.⁹

Bu günü bayram olarak ilk defa kutlayan kişi, Perslerin ilk krallarından olan Cemşid'dir. Bu bayram halen İran'ın resmî yılbaşı bayramıdır.¹⁰

Mısır'daki

Kiptiler de (Mısır'ın hristiyan arapları) Nevruz'u kutlamaktadırlar. Kiptilere göre Nevruz, yılın ilk günü olup Şem Nesim (Meltem Kokusu) Bayramı olarak bilinmektedir.

Bu hususta İmam Zehebî şöyle demiştir:

"Nevruz'a gelince, Mısır halkı, aşırıya giderek bu günü kutlamaktadırlar. Nevruz, Kiptilerin yılının ilk günü olup onlar bu günü bayram olarak kutlamaktadırlar. Müslümanlar da bu konuda onlara benzemektedirler."^{11 12 13}

Dinimizce yasaklanan bu bayram hakkında Resulullah (s.a.v): "Kim acem diyarında ev bark edinerek yerleşir, onların nevrüz ve mihrican gibi bayramlarını benimser, onlara özenir ve ölünceye kadar böyle kalırsa kıyamet günü onlarla birlikte haşrolunur"¹⁴ diyerek ikazda bulunmuş, bu bayramlara karşın Rabbimizin bizlere Ramazan ve Kurban bayramlarını bahşettiğini söylemiştir.

Bu hususta Enes b. Mâlik'ten (r.a) rivayet olduğuna göre o şöyle demiştir:

"Resulullah (s.a.v) (hicretten sonra Mekke'den) Medine'ye geldiklerinde, Medinelilerin (Nevruz günü ile Mehricân günü diye) eğlendikleri iki günleri vardı.

Resulullah (s.a.v): "Bu günler nedir?" diye sordu.

Medineliler: "Biz (İslâm'dan önce), câhiliyet devrinden beri bu günlerde eğleniriz" dediler.

Bunun üzerine Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: Şüphesiz Allah size, o iki günün yerine daha hayırlı olan iki bayramı: Kurban bayramı ile Ramazan bayramını vermiştir."¹⁵

Hanefilere göre, Neyruz/Nevruz veya Mehrecan hediyesini vermek caiz değildir. Örneğin: Herhangi bir kimse bir başka kimseye 'Bu Nevruz ve Mehrecan hediyesidir' diyerek

veya içinde o niyetle hediye verirse caiz değildir. Bir kısım kâfirler, ilkbaharın başlangıcı olarak görülen Nevruz ve sonbaharın başlangıcı olarak görülen Mehrecan adlı bu iki günde hediyeleşirler. Şayet bir kimse kâfirler gibi o günleri tazim etmek maksadıyla bu hediye işini yaparsa o zaman o kimse kâfir olur (dinden çıkar).¹⁶

Yani, eğer ki bir insan Nevruz günü -daha önce satın almadığı- bir malı satın alsa duruma şöyle bakılır: Eğer bu işi kâfirlerin tazim ettiği gibi tazim etmek maksadıyla yaparsa kâfir olur (dinden çıkar). Yok, eğer o günü sırf oyun-eğlence olarak gördüğü için yaparsa kâfir olmaz. Keza, bir insan Nevruz gününe tazim göstermek maksadıyla değil de, insanların âdeti olduğu için birisine bir şey hediye ederse yine kâfir olmaz.¹⁷

Bu hususta biraz da somut örnekler veren İmam-ı Rabbanî şöyle der:

"Hinduların bayram günlerine ateşe tapınanların Nevruz günlerine ve Hristiyanların Noel gecelerine ve diğer paskalyalarına hürmet etmek ve o zamanlarda, onların âdetlerini, onlar gibi yapmak, şirk olur. Küfre sebep olur. Kâfirlerin bayramlarında, Müslümanların cahilleri, kâfirlerin yaptıklarını yapıyor ve bu günleri, Müslüman bayramı zannediyor ve kâfirler gibi, birbirlerine hediye gönderiyorlar. Eşyalarını,

7 R.E.E. Harknes, "Christmas", S.165; Baldwin, "Christmas", C.3, S.460

8 Salih Yücel, "Yılbaşı Putperestliği", Zaman Gazetesi, 30.12.1993

9 DİA, C.05, S.257

10 DİA, C.05, S.257

11 Teşebbuhü'l-Hasis bi Ehli'l-Hamis, S.46

12 Medine-i Münevvere İslâm Üniversitesi Dergisi, Sayı: 103-104

13 Bkz. <https://islamqa.info/tr/101404>

14 Beyhaki, Sünen'ül-Kübra, C.9, S.234

15 Ebu Davud; Hadis No: 1134. Nesâî; Hadis No: 1556.

16 el-Mevsua, 42/261

17 el-Mevsuatu'l-Fikhiyyetu'l-Küveytiye, 12/8

sofralarını kâfirlerin yaptığı gibi, süslüyorlar. O geceleri, başka gecelerden ayırt ediyorlar. Bunlar hep şirk, kâfirliktir.”¹⁸

İbn’i Kayyim el-Cevziye ise kâfirlere mahsus bayramları tebrik etmenin küfür olarak görülmesi bile kesin olarak haram olduğunu söyler:

“Ehl-i küfre has ritüelleri kutlamak ittikle haramdır. Örneğin bayram ve oruç günlerinde Müslüman bir kişinin “kutlu olsun”, “tebrik ederim” demesi gibi. Bu -her ne kadar küfürden salim olsa da-, muharremattandır. Bu, haça secde etmelerini tebrik etmek mesabesindedir. Hatta bu, Allah katında en büyük günahlardan ve içki içmeyi, bir cana kıymayı, zina suçunu işlemeyi vb. şeyleri kutlamaktan çok daha fazla nefret ve buğzedilmesi gerekenlerdendir. Dinin kadr-u kıymetini bilmeyen, dine fazla önem vermeyenlerin birçoğu da bu duruma düşmekte, yaptığı işin ne kadar çirkin olduğunu bilmemektedir. Netice olarak her kim bir kulu bir gınahtan veya bir bidatten yahut da bir küfürden dolayı tebrik ederse hiç şüphesiz Allah’ın gazabına ve öfkesine maruz kalır.”¹⁹

Kısaca; gayrimüslimlerin Noel, yılbaşı, Nevruz gibi dini, milli veya özel günlerinde kutlama yapmak, hediyeleşmek ve bu kutlamaları yapan kâfirlere özenmek âlimlerin ittifakıyla haramlığının yanında İslam dairesinden de çıkış sebebi sayılmaktadır. Fıkıh kitaplarında net olarak yer alan hüküm, gayrimüslimlerin bayramlarında, o günlere “tazim maksadıyla” yapılan işlerin (hediye verme-alma, tebrik etme vs.) küfür olduğudur.²⁰

Sonuç olarak;

Allah’ın dinine teslim olmuş bir Müslümanın İslam’ın çizmiş olduğu çizgide yaşaması gerekmektedir. Bu çizgi dosdoğru bir çizgi olup eğikliği de kabul etmeyen hassas bir çizgidir. Birçok hususta gayr-i müslimlere muhalefet etmekle sorumlu olan bir müslümanın Hz. Peygamberin “Kim bir kavme benzerse, o da onlardandır”²¹ hadis-i şerifini okuyor olduğu halde, dinimizin reddettiği Noel, yılbaşı, Nevruz gibi dini veya milli bayramları kutlamasının kabul edilebilir bir tarafı yoktur.

Hatta bırakın bu türden bayramları kutlamayı, bu vb. kutlamalar esnasında onların yanında ya da kutlamanın yapıldığı mekânda

bulunmak bile yanlıştır.

“Sizden herhangi biriniz bir kötülük gördüğünde onu eliyle değiştirsin. Eğer buna güç yetiremezse diliyle değiştirsin. Buna da güç yetiremezse kalbiyle (buğz etsin). Bu ise imanın en zayıf mertebesidir” hadis-i şerifince, bu türden kötülöklere eliyle veya diliyle müdahale etmekle emrolunan bir müslümanın, şer’i bir gerekçe bulunmaksızın bu kutlamaların yapıldığı yerde bulunması zahiren bu işlenen bu fiillere kalbiyle bile buğzetmediğinin bir göstergesi sayılır.

Çünkü kişinin bu fiili kendisinin ‘ben onlardan beriyim’ sözünü yalanlamaktadır. İbn Kesir bu hususu “(Kim bir topluluğun karartısını çoğaltırsa o da onlardandır. Ve kim bir kavmin amelinden razı olursa onların amellerinde ortakdır.) Hadis-i şerifte; kim Hristiyan Yahudi Musevi vs. toplumlarının adetlerinde bayramlarında kutlamalarında yanlarında olur onların yaptıklarını yapar sayılarını çoğaltır ya da yaptıkları işi onaylar rıza gösterir ise o kişi onlardandır” sözleriyle çok güzel açıklamıştır.

Bu kutlamaların yapıldığı sırada bu kimselerle beraber bulunmak, Hz. Ömer’in (r.a) “Acemlerin rumuzlu sözlerini öğrenmeyin. Bayramlarında müşriklerle birlikte kiliselerine girmeyin. Çünkü Allah’ın gazabı onların üzerine iner” sözünün hikmetince kişiyi ilahi cezaya onlarla beraber muhatap kılar.

Her gün onlarca kez “(Allah’ım) Bizi doğru yola (sırat’ul mustakime), kendilerine nimet verdiklerinin (peygamberler, sıddıklar, şehitler ve salihlerin) yoluna ilet. Gazaba uğramışların (Yahudilerin) ve sapmışların (hristiyanların) (yoluna) değil” yakarışında bulunan Müslümanlara düşen görev, bu duasını fiili olarak gösterip, adı her ne olursa olsun, İslam’ın reddettiği bütün dini ve milli bayramları kutlamaktan ve bu günler de yapılan kutlamaların bulunduğu yerlerden şiddetle kaçınmaktır.

Aksi halde kişi kendisini, hem dünyevi hem de uhrevi bir zillate ve cezaya müstahak kılar.

En doğrusunu Âlim olan Allah Azze ve Celle bilir.

¹⁸ Mektubat, İmam Rabbani 3/41

¹⁹ İbn’i Kayyim, Ahkâm Ehliz Zimme, I, 441

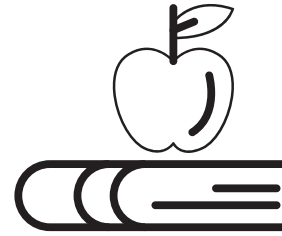
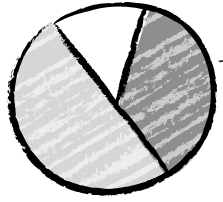
²⁰ İbn’i Abidin, VI, 754; el-Bulkini, Fetva İbn’i Teymiye’nin Mesele fi’l-Kenais, S.139

تَسْبِرَ بِقَوْمٍ
فَهُوَ مِنْهُمْ مِنْ
أَبُو دَاوُدَ

“kim bir kavme benzerse,
o onlardandır.

ebû Davud

İslam'ın Şartlarını öğreniyorum

Sevgili Çocuklar!

Her müslümanın bilmekle ve yerine getirmekle sorumlu olduğu dinimize ait bazı şartlar vardır. Bizler bunlardan 'İSLAM'ın ŞARTLARI' olarak bilinen 5 (BEŞ) şartı sizinle beraber hep birlikte seslice tekrarlayarak öğrenecek ve daha sonra da ezberleyip gücümüz yettiğinde hayatımızda uygulamaya çalışacağız.

Evet!

Hazır mıyız? Hazırsak hep beraber seslice okumaya başlayalım:

İslam'ın şartı beş (5) tanedir.

1. Kelime-i Şehadet Getirmek.
2. Namaz Kılmak.
3. Oruç Tutmak.
4. Zekât Vermek.
5. Hacca Gitmek.

Güzel çocuklar!

Bunların ne anlama geldiklerini söylemeden önce bilmelisiniz ki; bu şartlara şüphesiz bir şekilde kalben inanmalı ve gücümüz yettiği kadar da bunları hayatımızda yaşayarak göstermeye çalışmalıyız. Aksi halde

gerçek müslümanlardan olamayız.

Evet!

Şimdi de sıra bunların ne olduğunu öğrenmeye geldi.

1. Kelime-i Şehadet Getirmek.

Yani; 'Eşhedeu En La ilahe İllallah ve Eshedu Enne Muhammeden Resulullah' demek.

Güzel Çocuklar! Kalbimizle ve dilimizle söylemek zorunda olduğumuz bu cümlelerin anlamı: "Ben şehadet ederim ki Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur ve yine ben şehadet ederim ki Hazreti Muhammed O'nun resulüdür/peygamberidir."

Güzel Çocuklar! En başta şunu iyi bilmeyiz ki; bu cümleyi söylemeyen bir kimse İslam dinine girmiş sayılmaz. Ama bunu söylemekte yetmez. Evimizde, sokağımızda, okulumuzda, çarşımızda kısaca hayatımızın her yerinde Yüce Rabbimiz olan Allah'ın ve O'nun bize göndermiş peygamber olarak göndermiş olduğu Hazreti Muhammed aleyhisselâm'ın emrettiklerini uygun bir şekilde yaşamalıyız. Rabbimizi üzecek ve kızdıracak bütün davranışlardan da şiddetle kaçınmalıyız.

2. Namaz Kılmak.

Güzel Çocuklar! Yüce Rabbimiz bize her gün 'Sabah, Öğle, İkinci, Akşam ve Yatsı' vakitlerinde kılınmak üzere 5 (Beş) vakit namaz kılmayı farz kılmış/emretmiştir. Düşünsenize, bizi çok seven, bize ;

anne baba ve kardeşler veren, bize; göz, kulak, dil, ayak, el ve benzeri çok güzel organlar veren, bizlere elma, armut, şeftali ve muz gibi çok güzel meyveler veren, hata yaptığımızda bizi hemen cezalandırmayıp affeden Yüce Rabbimiz, her gün 5 (Beş) defa bizi kendi huzuruna çağırıp bizlerle muhabbet ediyor.

Hem de O çok büyük

ve çok kuvvetli olan Rabbimiz...

Bu buluşmadan, muhabbetten kaçınıp namaz kılmayan kimselere Rabbimiz çok ama çok kızmaktadır. Bu kızgınlığı tahmin bile edemeyiz...

O zaman sizler şimdi, bu ibadetin nasıl yapacağınızı ailenizden biriyle (babanız, anneniz veya kardeşiniz) beraber uygulayarak öğrenmeye çalışmalısınız. Abdest almayı da unutmayasınız...

3. Oruç Tutmak.

Güzel Çocuklar! Yüce Rabbimiz bize, her yıl Ramazan Ayında oruç tutmamızı emretmiştir. Bizler bu ayda gecenin sahur vaktinde kalkar güzel bir şekilde yemeklerimizi yer ve gün boyu akşama kadar hiç bir şey yemeden ve içmeden bekleriz.

Ama bunu yaparken gözümüzü, dilimizi, kulaklarımızı ve ellerimizi de Rabbimizin yasakladığı şeylerden korumalıyız. Aksi halde sadece kendimizi aç bırakmış oluruz. Şimdi sizler küçük olduğunuz için bu ibadeti yerine getiremeyebilirsiniz. Ancak, günde 1 (Bir) saat, 2 (İki) saat veya öğleye kadar da olsa bu ibadeti yerine getirmeye çalışarak kendimizi alıştırebiliriz.

4. Zekât Vermek.

Güzel Çocuklar! Yüce Rabbimiz, belli bir miktarda malı olan, yani dinimizce zengin sayılan kimselerin mallarından bir miktarını, fakirlere, miskinlere, mücahidlere ve bunun gibi 8 (Sekiz) kısım kimselere vermeyi emretmiştir. Yani Rabbimiz, her gün çevremizde veya televizyonda gördüğümüz fakir Müslümanlara yardım emretmeyi emretmiş. Sizler şuan küçük olabilirsiniz. Belki de henüz zekât verecek derece de zengin de değilsiniz. Ama yine de o fakir kardeşlerimiz için bir şeyler yapabiliriz. Nasıl mı? Mesela her gün bize verilen harçlıklarımızdan ufacık ta olsa bir şeyler köşeye kaldırıp toplayarak zor durumda olan kardeşlerimize verebiliriz, değil mi? O zaman hiç durmadan bunu hemen uygulamaya koymalıyız.

5. Hacca Gitmek.

Güzel Çocuklar! Yüce Rabbimiz, belli bir miktarda malı olan, yani dinimizce zengin sayılan kimselere, ömürlerin de bir defa dahi olsa Mekke'ye giderek Hacc ibadetini yerine getirmesini emretmiştir. Eğer sizlerde oralara gitmeyi çok istiyorsanız, şimdiden size verilen

harçlıklarını boşa harcamaktan vazgeçip biriktirmeye başlamalısınız.

Evet, Güzel Çocuklar!

Şayet biz burada anlatılanları sadece Yüce Rabbimiz için gücümüzün yettiği kadar uygulamaya çalışırsak o zaman o çok güzel cennete gitmeyi başarmış olacağız.

Şimdi sıra burada öğrenip kendi hayatınızda uygulamaya koyduğunuz bu şartları kardeşlerinize ve arkadaşlarınıza anlatmaya geldi. Artık çalışma zamanı.

Haydi, Allah kolaylık versin.

Şimdi Dua Etme Vakti

Sevgili Çocuklar!

Şimdi de bizi yaratan, bizi gören ve işiten Rabbimize ellerimizi açarak dua etme zamanı.

Haydi, beraberce O'na içten, yakara yakara ve gözyaşlarımızla beraber dua edelim.

"Ey benim biricik ve tek olan Allah'ım! Seni çok seviyor, yalnız sana ibadet ediyor ve yalnız senden yardım diliyorum. Beni hiç yokken yaratıp müslüman kıldığın için Sana çok ama çok şükrediyorum.

Ey beni seven ve benimde kendisini çok sevdiğim Allah'ım! Beni, anne ve babamı, kardeşlerimi, akrabalarımı, bütün Müslümanları büyük ve küçük bütün kötülüklerden koru. Bazen nefsimi uyarak yapmış olduğum hatalardan sakınmam için bana yardım eyle.

Ey benim çok ama çok güçlü olan Allah'ım! Yeryüzünde zulüm gören bütün insanlara ve hassaten Müslüman kardeşlerimize yardım eyle. Onları görünmez ordularıyla destekle ve onların düşmanlarını mağlup et.

Ey benim çok ama çok merhametli olan Rabbim! Kâfirler ve zalimler tarafından şehit edilen çocukları cennetinin en güzel yerine al. Anne ve babası şehit edilen veya vefat eden çocukları her türlü kötülüğe karşı muhafaza et ve onlara çokça yardım et.

Ey dualara icabet eden Rabbim! Ne olur açmış olduğum şu küçücük ellerimi boş çevirme ve dualarımı kabul et." (ÂMİN)

ŞİMDİ EZBER VAKTİ

HADİ EZBERLEVELİM

ÂYET

Yüce Rabbimiz buyurdu:

"...Nerede olursanız olun, O, sizinle beraberdir. Ve Allah; yaptıklarınızı görmektedir."

(Hadid Süresi: 4)

HADİS

Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed -Sallallahu Aleyhi Vesellem- buyurdular ki:

"Ey çocuk! Yemeğe besmeleyle başla sağ elinle ve önünden ye."

(Buhari, Müslim)